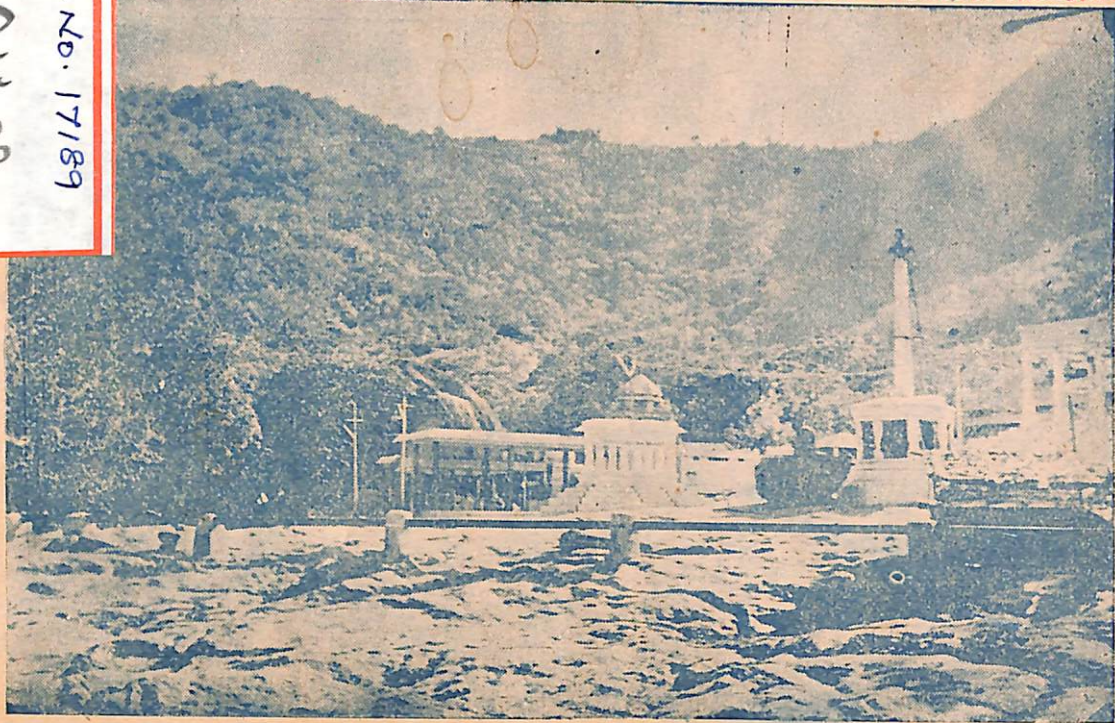

அருள்மிகு அமணலிங்கேஸ்வர சுவாமி

ஆலய ஸ்தல வரலாறு

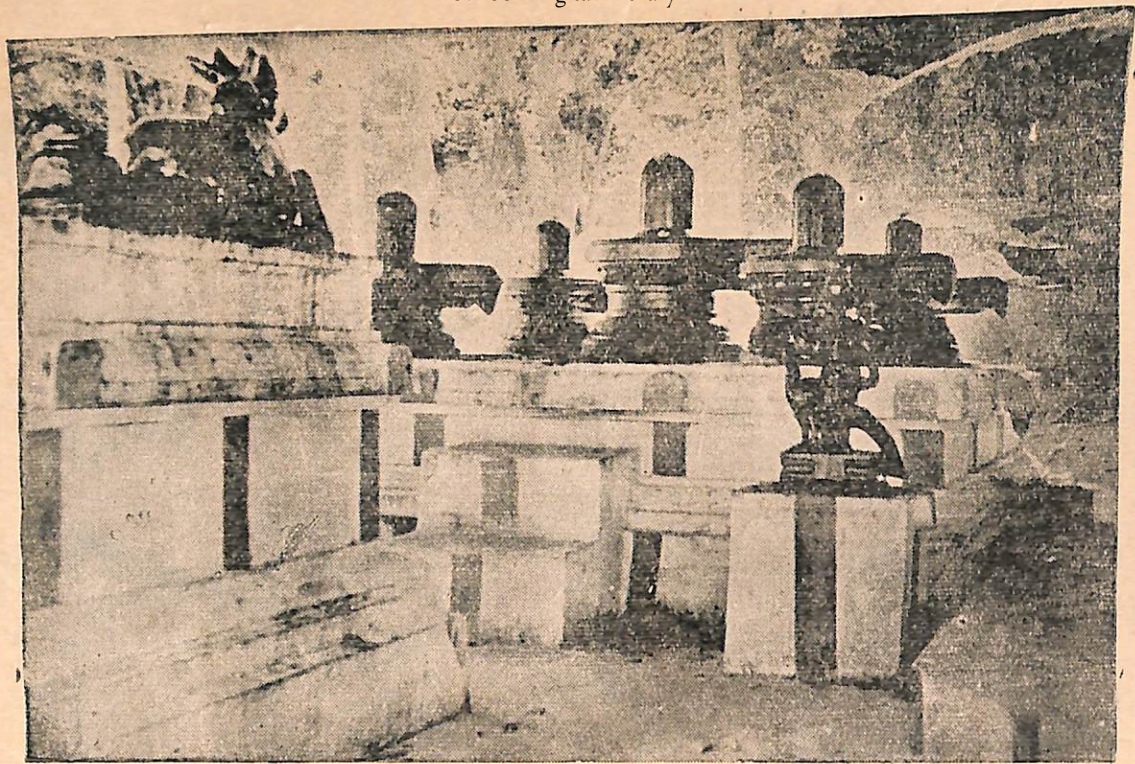
A.No. 17189

பி. 38

திருமுர்த்தி மலை

32/1

ஸ்ரீ பஞ்சலிங்கம் ஆலயம்

32/1

உ

சிவமயம்

திருமூர்த்தி சுவாமி துணை.

அருள்மிகு அமணலிங்கேஸ்வர சுவாமி
ஆலய ஸ்தல வரலாறு

ஆசிரியர்

R. சுந்தரசாமிக்க கவுண்டர்

கிடைக்குமிடம்

அருள்மிகு அமணலிங்கேஸ்வர சுவாமி
திருக்கோயில் அலுவலகம்
திருமூர்த்திமலை

விலை ரூ. 1—50

உ அணிந்துரை

முருகா.

அத்ரிமுனிவரும் அநகுயாதேவியும் பலகாலம் அரிய தவம் செய்த இடம் திரிமூர்த்திமலையாகும். பிறவியைத் தருகின்ற ஆசை, கோபம், மயக்கம் என்ற (த்ரி) மூன்றும் இல்லாதவர் அத்ரிமுனிவர்.

காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய். - திருக்குறள்.

நீதியில்லாதது அநீதி என்பது போல் த்ரி யில்லாதவர் அத்ரி.

அ குயை — பொருமை

அநகுயை என்ற சொல் பொருமை யில்லாதவள் என்று பொருள்படும்.

இத்தகைய அத்ரிமுனிவரும், அநகுயாதேவியும் தவஞ்செய்த புனிதமலை. இம்மலை எம்மலையினும் சிறந்தது. திரிமூர்த்திகளையும் குழந்தைகளாகச்செய்து, தன்பால் திரி மூர்த்திகளாகச் செய்த கற்பின் தெய்வம் அநகுயை.

இராமரும் சீதையும், அத்திரிமுனிவரையும், அநகுயாதேவியையும் வழிபட்டார்கள் என்று இராமாயணம் கூறுகின்றது. சீதைக்கு அநகுயை நிறைஅணிகலன்கள் அணிவித்தார். பசியெடா வரமும் வழங்கினார். இதனால் சீதாதேவி அசோக வனத்தில் பத்து மாதங்கள் உண்ணாதிருந்தார்.

இத்திரிமூர்த்தி மலையைப்பற்றியும், அத்திரிமுனிவர், அநகுயாதேவியையும் மக்கள் அனைவரும் தெரிந்து நலமடைய வேண்டி, தளி திரு. R. சுந்தரசாமிக் கவுண்டர் அவர்கள் எளிய வசனநடையில் எழுதி வெளியிடுகின்றார். இந்நூல் எல்லோர்க்கும் நன்கு பயன்படும். இதனை அனைவரும் படித்து வினைமுதல் களைந்து, நினைவரும் நலங்கள் பெறுவார்கள்.

அன்பர் R. சுந்தரசாமிக் கவுண்டர் நன்கு முயன்று இதனை எழுதியுள்ளார். இவருக்கு எம்பெருமானுடைய திருவருள் முன்னின்று அருளுக.

நேரிசை

மன்னுதிரி மூர்த்தி மலையின் வரலாற்றை பன்னு தமிழால் பகர்ந்தனனால் - மின்னுவடி வேலனருள் மேவியசீர் மெய்ச்சுந் தரசாமி சீலமுடன் வாழ்க சிறந்து.

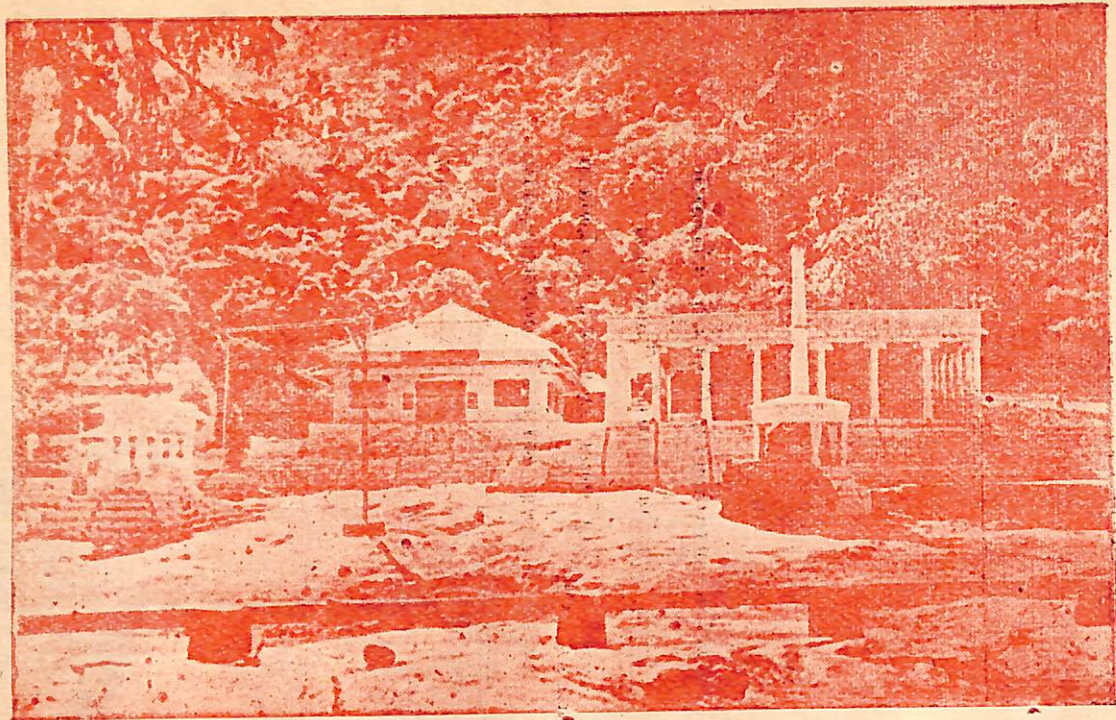
அன்பன்

(ஒ-ம்) கிருபானந்தவாரி.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நீலடி லாவிய நீர்மலி வேனியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

— சேக்கிழார்.

திருமுர்த்தி மலை — ஆயிரங்கால் மண்டபம் — எட்டுக்கால் மண்டபம்.

திரு. ஸ. கோயல்கிருஷ்ணன், B. Sc.,
துணை ஆணையாளர்
இந்துசமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை
கோயமுத்தூர்

திரு. N. சுவாமிநாதன், B. A., B. L.
உதவி ஆணையர்
இந்துசமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை
கோயமுத்தூர்

திரு. G. வெங்கடாஜலக் கவுண்டர்
அறங்காவலர் குழுத் தலைவர்
தனி

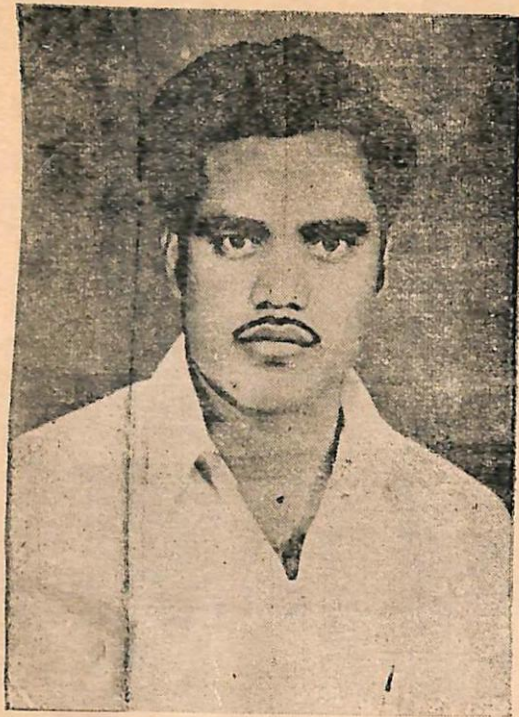
திரு. R. சுந்தரசாமிக் கவுண்டர்
ஸ்தல வரலாறு தொகுப்பாளர்
திருப்பணித் தலைவர் — தனி

திரு. M. சின்னச்சாமிக் கவுண்டர்
அறங்காவலர் — தனி

திரு. P. லட்சுமணசாமி
அறங்காவலர் — ஜல்லிபட்டி

திரு. G. மாரிமுத்து
செயல் அலுவலர்

திரு. S. குமரவேல் கவுண்டர்
அறங்காவலர் — தளி

அமணலிங்கேஸ்வர சுவாமி புண்ணியத்தல வரலாறு

சலியுகம் ஆரம்பிக்க இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்பு நமது பரதகண்டத்திலே ஒரு பெரிய காடு இருந்தது. அதற்கு நைமிசாரண்யம் என்று பெயர். அதில் பெரிய மலைகளும், சோலைகளும், பெரிய அருவிகளும் மிக்க அழகாக விளங்கின. அங்கு எந்தக் காலங்களிலும் மரங்களில் கனிவார்க்கங்களும், மிக்க பசுமையான பூ, காய், பழம் பலவகைகளில் குறைவில்லாததாய் இருந்தன. அந்தச் சோலையில் பல பெரிய விலங்கினங்களும், இதர விலங்கினங்களும், பல்வேறு பறவை இனங்களும் கூட்டங் கூட்டமாய் வாழ்ந்து வந்தன.

அதில் அக்காலத்தில் முனிவர்கள் தங்கள் மனோபீஷ்டத்திற்கு ஏற்றவாறு தியானம் செய்யவும், வேள்விகள் செய்யவும் அந்த வனம் ஏற்ற நிலையில் எந்தக்காலத்தும் இருந்து வந்தது. அதனால் அவரவர்கள் அவர்களுக்கு ஏற்ற இடங்களில் பர்ணசாலைகளை அமைத்து அவரவர்கள் பத்தினிகளுடன் உலகம் உய்விக்க, இஷ்ட தெய்வங்களை நோக்கி வேத பாராயணங்களை நடத்திவந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வனத்தில் உள்ள முனிவர்களுக்குப் பொதுவாக நைமிசாரண்யர்கள் என்று பெயர். அப்படியிருக்கும் நாளில் வேதவியாச பகவானின் அத்தியந்த மாணவரான சூதகாமாமுனிவர் அங்குவந்து சேர்ந்தார். அங்கு வந்த சௌனகாதிமுனிவர் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து

ஆனந்த பரவசத்துடன் வரவேற்று சோடச அபிஷேக பூஜை செய்வித்து, அன்னபஞ்சிகளால் உபசரித்து தகுந்த ஆசனத்தில் இருத்தினர். மிகுந்த பயபக்தியுடன் தாங்களும் அமர்ந்து. 'மகாதவசி முன் வராகிய உங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். தங்கள் திருவடிகள் இவ்வனத்தில் பட்டவுடன் சவுனகாதி முனிவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் தன்யமாஜனும் பரப்பிரம் மத்தைத் பார்த்தது போன்று சாந்தி அடைந்தோம். தங்கள் பார்வை பட்டவுடன் ஜன்ம சாபவ்யத்தை அடைந்தோம். தேவரீர் பல்லாண்டுகளாக தவமியற்றிய பல தவ முனிவர்களைக் கண்டும் கேட்டும் உபதேசங்கள் செய்தும் பல நாடுகளில் உள்ள சிறப்புக்களை அறிந்த மகானுபவர் ஆவீர். இங்கு நாங்கள் எங்கள் பத்தினிகளுடன் வாழ்கின்றோம். ஆக்கல், படைத்தல், காத்தல் ஆகிய முத்தொழில் புரியும் கடவுள்களை வேண்டி பலவித பூசை, வேள்விகளை செய்கின்றோம். பெண்களுக்கு மோட்சத்தை அடையும் மகா வீரதமாவது கற்பு. மேற்படி கற்பின் மகிமையால் பரம்பொருளை அடைந்தவர்கள் உலகில் இருப்பார்கள் அத்தகையோருடைய ஆற்றலுள்ள பதிவிரதா சிரோன்மணிகளின் சரிதைகளை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமாய் மிகப் பணிவுடனும் அதிவிரயமுடனும் கேட்டுக் கொள்கிறோம். அருள்வீராக' என வணங்கித் தொழுதனர்.

அவரவர் தொழுது கேட்ட விளக்கத்தைப் புன்முறுவலுடன் ஏற்று 'சௌனகாதியர்களை! யாம் மிகவும் மகிழ்ந்தோம். இவ்வளவு பக்தியுடன் நீங்கள் கேட்கும் கற்பு என்னும் பெரிய தத்துவத்தையும் மகாத்மியத்தையும் சொல்கிறேன். கற்பின் சக்தியால்

வரி 15-ல் படைத்தல் என்பதை அழித்தல் என்க

பரப்பிரம்மங்களை அடிமை கொண்டு அவர்களைக் குழந்தைகளாக்கி வளர்த்த மகா தவமுன்வரான அத்திரிமகா முனியின் தர்மபத்தினி அநுசூயாதேவியார்தான் அதில் பேரும் புகழும் பெற்றவர். மகா பதிவிரதா சிரோன்மணியான அநுசூயாதேவியார் அவர்களும் அவர் கணவர் அத்திரிமகா முனிவரும் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து பக்திபூண்டு பரப்பிரம்மத்தை வேண்டிப் பலகால் தவஞ்செய்து பூரணபக்தி செலுத்தியதால் பரம்பொருள் முழுவூர்த்திகளாய் வந்து அவர்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றினார். அவர் அருளிய இடங்களையும் அநுசூயாதேவியாரின் கற்பு மகாசக்தியையும் சொல்லுமுன், மகாதேவ முன்வர்களான செளனகாதியர்களே! பிரபஞ்ச விளக்கத்தையும், அதன் முக்கிய வரலாற்றையும் தெரியப்படுத்துகின்றோம்' எனச் சூதகமாமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

உலகத் தோற்றம்

உலகங்களுள் உயர்ந்து தவமயமாய் விளங்குவது சத்யலோகம். அங்கு தேவர்கள் புடைசூழப் பிரம்மதேவர் வீற்றிருக்கின்றார். அவர் உலகத்தின் பொருநலத்தை முன்னிட்டுப் படைப்புத் தொழிலைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார். படைப்பு மேலும் இனிது பெற அவர் எண்ணுகின்றார். தம் உடலை அசைக்கிறார் அவர் உடம்பிலிருந்து ஆறுபுத்திர சிரேஸ்டர்கள் பிறக்கின்றார்கள். அவர்களாவர் அத்திரி, அரிசி புலத்தியர், சிரன், சிரத்து, புலகன்னும் ஆவார்கள்.

மேலும் பிரம்ம மகாதேவர் தம் கால் பெருவி ரலை அசைத்தார். தருணி என்னும் பெண் உதித்தாள். இப்படி பல புத்திரர்களாலும், புத்திரர்களின் வர்க்கா வர்க்கங்களாலும் தேவர்கள், முனிவர்கள், கந்தர்வர்கள், நட்சத்திரமகாபுருஷர்கள், அசுரர்கள், பறவைகள் மற்ற இதர உயிரினங்களையும் தம் மகா சக்தியால் படைத்து வருகின்றார்.

இவ்வாறு படைப்புத் தொழில் நிகழ்ந்துவரும் நாளில் தட்சன் வந்து பிரம்மதேவராகிய தந்தையை வணங்கினான். வணங்கி தந்தையே! மூவருக்கும் தேவருக்கும் தலைவரும் ஞானமூர்த்தியாயும் உயிர்க்குயிராயும் இருக்கும் இறைவன்யார், அதனை எனக்கு உரைத்தருளும்" என்று கேட்டான் பிரம்ம தேவர் 'மகனே! நாராயணரும் நானும்யாமேபிரமம் என்று கூறி மலைத்தபோழ்து, அருட்பெருஞ் சோதியாகித் தோன்றி அருளிய சிவமே பரம்பொருள்; சிவமூர்த்திக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை' என்று கூறினார்.

தட்சன் "பிதாவே! படைப்புத் தொழில் புரிகின்ற உம்மையும், காத்தல் தொழில் புரிகின்ற நாராயணரையும் பார்க்கிலும் சங்காரத் தொழில் புரியும் சிவமூர்த்தி உயர்ந்தவர் என்பதற்குக் காரணம் யாது? என் மனம் தெளியக்கூறுவீர்" என்று மீண்டும் கேட்டான். பிரம்மதேவன் கூறுகின்றார்: மகனே! நீ என்பால் வேதங்களை எல்லாம் கேட்டும் சிந்தையில் தெளிவுபிறக்கவில்லை. சங்காரத் தொழிலில் படைப்பு, காத்தல் என்னும் இரு தொழில்களும் அடங்கும்.

சிவபெருமான் ஒருவரே சர்வ சங்காரகாலத்தில் அகில உலகங்களையும், எங்களையும் ஒடுக்கம் செய்விக்கின்றார். சிவசந்நிதியில் ஐம்பெரும் தொழில்களும் நடைபெறுகின்றன. பிரமன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய மூவருக்கும் சிவமே தலைவர். அவரை வேதத்தில் சதுர்த்தம் (நான்காம் பொருள்) என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“மகனே! வேதத்தில் மற்றவரை பிரம்மம் என்று கூறுவது முகமன் ஆகும். நதிகள் யாவும் கடலை அடைவதுபோல் ஆன்மாக்கள் யாரை வணங்கினாலும் அவ்வணக்கங்கள் சிவபெருமானையே சேரும். சிவபெருமான் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவர், எங்கும் நிறைந்தவர், உயிர்க்குயிரானவர், முழுதொருங்குணர்ந்தவர். சிவமூர்த்தி என்று எங்களைக் கருதிப் பரம்பொருளாய் எண்ணி வழிபடுதல் நன்மை விளைக்காது. அப்பெருமான் தனக்குவமை இல்லாதவர். அவரே பசுபதி. நாங்கள் பசுக்கள். வேதவேதங்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றன. சிவமூர்த்தியை வழிபட்ட ஆலயங்கள் பல உள்ளன. அவற்றைக் காண்பாயாக. சிவனருள் பெறுது முக்திபெற்றவரில்லை. சிவனருள் பெறுது வாழ்ந்த தேவர்களும் இல்லை. ஆதலால் நீ தவத்தைச் செய்து சிவத்தை அடைவாயாக” என்று கூறினார்.

“பதியரன் பாசந் தன்னில்

பட்டுழல் பசுநாம் என்றே

விதியோடு வேதம் கூறும்

மெய்ம்மையைத் தெளிய வேண்டின்

இதுவென உரைப்பன் யாங்கள்
 இவ்வர சியற்ற ஈசன்
 அதிர்குழல் அருச்சித் தேற்றும்
 ஆலயம் பலவும் காண்டி
 அவனருள் பெறுது முத்தி
 அடைந்தனர் இல்லை அல்லால்
 அவனருள் இன்றி வாழும்
 அமரரும் யாரும் இல்லை
 அவனருள் எய்தின் எய்தா
 அரும்பொருள் இல்லை ஆணை
 அவனல திறைவன் இல்லை
 அவனைநீ அடைதி என்றான்".

பிரம்மதேவரால் சிவபெருமானுடைய பெரு-
 மையைக் கேட்டும் தட்சனின் பண்டை வினைப்பயனால்
 அவனுடைய உள்ளம் முத்தி தலத்தை விரும்பாமல்
 ஆட்சிப்பதவியை விரும்பியது. அங்கிருந்து நீங்கி,
 பிரம்மதேவரின் அருளால் தோன்றி மானேச்சுவரம்
 என்னும் தலத்தை அடைந்தான். பிராணவாயுவால்
 முத்தழலை எழுப்பி மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஆயிரம்
 ஆண்டுகள் அரியபெரிய மாதவம் செய்தான்.
 அவனுடைய தவத்திற்கு இரங்கிய சிவபெருமான்
 வெள்விடைமீது தோன்றியருளினார். தட்சன்
 பலமுறை பணிந்து போற்றினான். தயாநிதியாகிய
 சிவபெருமான் "தவத்திற் சிறந்த தட்சனே! உனக்கு
 என்ன வரம் வேண்டும், கேள்" என்றார். தன்னிகரில்
 லாத சம்புவிடம் தட்சன் பிறவி மாசற முத்தியைக்
 கேட்கவில்லை. காமதேனுவிடம் ஒருவன் காடிநீரைக்

கேட்டது போலவும், கற்பகத்கருவிடம் ஒரு வன்
கண்ணாடி கேட்டது போலவும் தட்சன் வரம்
கேட்டான்.

“கண்ணுதற்கடவுளே! நிலவுலகம் அகில
பாதாள காந்தர்வ சத்யவைகுந்த உலகங்களிலெவ்
லாம் நான் ஆணை செலுத்தி ஆட்சிபுரிய வேண்டும்.
உம்மை வணங்குவோர் என்னை வந்து வணங்க
வேண்டும். தானவரும் வானவரும் என் கட்டளைக்கு
அடங்கி நடக்கவேண்டும். உமது பாகம்பிரியாத
பராசக்தி எனக்கு மகளாகவும், அந்த அம்பிகையைத்
தேவரீர் மணந்து எனக்கு மருமகனாகவும் வேண்டும்”
என்று வரம் கேட்டான். எப்பெருமான் மகிழ்ந்து
அவ்வரங்களை வழங்கிவிட்டு மறைந்தருளினார். தட்சன்
மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

பிரம்மதேவரைத் தன்னிடம் வருமாறு தன்
தவ ஆற்றலால் எண்ணினான். அவர் வந்ததும் தான்
பெற்ற வரங்களைத் தெரிவித்தான். பிரம்மதேவர்
தம் மகன் பெற்ற வரங்களை எண்ணி வருந்தினார்.
அரிய பெரிய தவங்களைச் செய்து ஆலமுண்ட
நீலகண்டனிடம் வீடுபேறு வேண்டாது நாடுபுரக்கும்
நவையைப் பெற்றானே. என்னே இவன் அறிவு,
விதியின் விளைவு என்று எண்ணி தட்சனுக்கு ஆசிகூறி
அமர்ந்தார். தட்சன் “தந்தையே! நான் இருந்து
ஆட்சிபுரிய, மாட்சிமை தங்கிய அழகிய நகரத்தைப்
படைப்பித்தருள்க” என்றான். மற்ற எல்லா நகரங்
களையும்விட அழகிய பொன் நகரும் நானுமாறு ஒரு

வியத்தகு தட்சமாபுரியை உண்டுபண்ணினார். தட்சன் அங்கு அமைந்த நவமணி மாளிகையில் அரியணைமீது அமர்ந்து ஆட்சிபுரிந்தான்.

தேவகுருவாகிய வியாசபகவானும் இந்திரன் முதலிய எண் திசைத்தேவர்களும், அதிபர்களும் ஏனைய கின்னரர் கிம்புருடர்களும் தட்சனிடம் வந்து அவனை வணங்கி அவனுடைய ஆட்சிக்கு அடங்கி அவன் இட்ட ஏவலின் வழிநின்று வந்தனர்.

தட்சனுடைய வர பலத்தால் இந்திரன் முதலிய இமையவர்களும் அடங்கியதைக் கண்டு அசுரகுருவாகிய சுக்ரபகவான் மகிழ்ந்து அசுரேந்திரனை அணுகித் தட்சனிடம் நட்புக்கொள்ளுமாறு ஏவினார். அசுரேந்திரனும் மற்ற அசுரர்களும் தட்சனிடம் வந்து வணங்கிப் பணிபுரிந்தார்கள். ஆதித்தன் முதலிய ஒன்பதுகோள்களும் யட்சனர்களும் வந்து போற்றிப் பணிசெய்து அவனைப் புகழ்ந்து அவனுடைய அன்பைப் பெற்றார்கள். இவ்வாறு அரனார் வர பலத்தால் அயன் முதலிய அனைவரும் நன் ஏவலுக்குள்ளாகுமாறு செய்து தட்சன் வெண்கொற்றக்குடை நிழலில் இருந்து செங்கோலோச்சி பெருமிதத்துடன் ஆட்சிபுரிந்தான்.

அயனருடைய அடிமலரில் தோன்றிய அருந்ததி போன்ற கற்பின் மிக்க தாணி என்கிற வேதவல்லியை தட்சன் திருமணம் செய்துகொண்டான். நாகம் பலரத்தினங்களை ஈன்றதுபோல் ஆயிரம் மைந்தர்களைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கள் முப்புரிநூல் தரித்து வேதங்கள் அனைத்தும் ஓதி உணர்ந்தார்கள். தட்சன்

அம்மைந்தர்களை நோக்கி “மைந்தர்களே ! நீங்கள் யாவரும் மானசவாவியை அடைந்து சிவத்தை வேண்டி தவத்தைச் செய்து எல்லாவற்றையும் படைக்கும் பரிசு பெற்று வாருங்கள்” என்று பணித்தான். தட்சகுமாரர்கள் மானசமடுகரையில் முழுகி அதன் கரையில் நின்று பொறி, புலன்களை வென்று தவம் புரியலானார்கள். நாரதமுனிவர் தட்சகுமாரர்களிடம் வந்து அவர்கள் தவம் செய்கின்ற காரணங்களைக் கேட்டு கைகொட்டிச் சிரித்தார். “தட்சகுமாரர்களே ! நீவிர் உய்யும் நெறியை உரைப்பேன். ஆன்மாக்கள் தவம்செய்து பெறத்தக்கது பிறவாமை ஆகும். படைப்புத்தொழில் நடைபெறும்பொருட்டு சிவத்தை நோக்கி தவம் புரிதல் மதியுடைமையன்று. பிரம்மதேவரின் ஒரு தலையை சிவபெருமான் அரிய இன்று நாள்வரை அற்றதலையைப் படைத்துக்கொள்ள முடியாமல் இன்னும் நான்கு தலைகளே இருப்பதை நீங்கள் அறியவில்லையா ? நீங்கள் வீடு பேற்றை விரும்பாது பதவியை விரும்பித் தவம் செய்வது நீராடச் சென்றவர் சேரூடி மீள்வதை ஒக்கும். கற்றவர் போற்றும் கண்ணுதலாரிடம் பதவியை விரும்பாது பொன் விலங்கு பூட்டிக்கொள்வது போலாகும். எத்தனை இன்பம் உயருமோ அத்தனை துன்பமும் உயரும். ஆகையால் மறந்தும் பதவியை விரும்பாது வீடு பேற்றை விரும்பித் தவம் செய்யுங்கள்” என்று கூறிச் சில மந்திரங்களையும் உபதேசித்துச் சென்றார். நாரதருடைய நல்லுரையின்படி அம்மைந்தர்கள் பெரும் தவம் செய்து சிவனருளால் வீடு பேறு பெற்றார்கள்.

அதன்பின் தட்சன் மறுபடியும் ஆயிரம் புதல் வர்களைப்பெற்று வேதங்களை ஒதுவித்து முன் சொன்னது போலவே மைந்தர்களைப் படைப்புத் தொழிலைப் பெற்றுவரும்படி ஆசீர்வதித்து அனுப்பினான். முன் போலவே நாரதர் அவ்விடம் சென்று “மாதவம் புரியும் மைந்தர்களே ! நீங்கள் வருந்தித் தவம் செய்கின்றீர்கள். பதவியைவிரும்புவதுபிறவிக்கு ஏதுவாகும். பற்றற்று தவம் செய்து பரமன்பால் முக்திநலம் பெறுவீராக” என்று உபதேசித்துச் சென்றார். அவர்களும் அவ்வாறு தவஞ் செய்து பற்றுதலற்றுப் பசுபதியருளால் முக்திநலம் பெற்றார்கள்.

தட்சன் தன் மக்கள் இரண்டாயிரம்பேர் மனம் மாறிச் சிவத்தினைச் சேர்ந்ததை அறிந்து சீற்றம் கொண்டு புதல்வர்கள் என் விருப்பம்போல் கேளாமல் எனக்கு உதவாமல் செய்த நாரதன் நிலைபேறு இன்றி உழல்வானாக என்று சாபமிட்டுவிட்டு இனி பெண் மக்களைப் பெறுவோம் என்று கருதி ஐம்பது பெண்களைப் பெற்றான். அவர்களில் 27 பேர்களைச் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். பதின்மூன்றுபேரைத் தருமதேவர்களுக்குக் கொடுத்தான். மீதி பத்துபேரில் கியாதி, சம்பூதி, சன்னாதி, மிருதி, பிருதி, ஊற்சை, சுவாகா, சுமை, சுவதை, அனுகுயா ஆகியவர்களை முறையே பிருகு, மரிசி, புலத்தியர், அங்கிரா, புலகன் வசிஸ்டர், அக்கினி, குரது, பிதரா, அத்திரிமுனிவர் ஆகியோர்களுக்கு மணம் செய்வித்தார். இந்தவிதமாக பிரம்மகுலத் தோன்றலில் அத்திரிமுன்வருக்கு அருந்ததி போன்ற கற்புடைய அனுகுயாதேவியும் உலக விருத்திக்காக புத்திரர்களை ஈன்று அவர்களை

நல்வழியிற்சேர மார்க்கமும் செய்து பரமனை அடைய வழிகோலி தங்கள் மனதுக்கு மிகவும் பிடித்த இடமாகிய குருமலைச்சாரலில் பாலாற்றின் கரையில் தவச்சாலையும், ஆசிரமமும் அமைத்து வாழ்ந்து வரலானார்கள்.

“கேளுங்கள் சவுனகாதீயர்களே! அத்திரியும் அநுகுயாதேவியும் ஈசனை நோக்கித் தவம் செய்கின்றார்கள். இங்கே ஈசனைப்பற்றிச் சிறிது சொல்லிக் கொள்ளவேண்டி உள்ளது. ஈசுவரன் என்பவர் யார்? யாரிடத்திலிருந்து அண்டங்கள் அனைத்தும் தோன்றி வருகின்றனவோ, யாரிடத்தில் அவைகள் நிலைபெற்று இருக்கின்றனவோ, மீண்டும் யாரிடத்தில் அவைகள் ஒடுங்கிவிடுகின்றனவோ அவரே ஈசுவரன். அவர் யாண்டும் நிலைத்திருக்கின்றார். ஆகி அந்தம் அவருக்குக் கிடையாது. அவருக்கு அன்னியமான (சமமான) இரண்டாவதுபொருள் அவரைமலினப்படுத்துவதற்கு இல்லாதிருப்பதால் அவர் யாண்டும் தூய்மையே வடிவெடுத்திருக்கிறார். அவர் நித்ய முத்தனாக இருக்கிறார். ஆற்றல்கள் அனைத்தும் அவரிடத்தில் உண்டு. சர்வஞானமும் முற்றிலும் உணர்ந்தவர். உயிர்களிடத்து அவர் கிருபையே வடிவாக உள்ளவர். ஞானாசிரியர் அனைவருக்கும் ஆதிசூருவாய் இருப்பவர். சொல்லால் விளக்க முடியாத அன்பு உருவமாக உள்ளார். சகல கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய அவரை சகுண பிரம்மம் என்றும் சொல்லலாம். நிர்க்குணபிரம்மம் என்றும் சொல்வதுண்டு. அது குணம் குறியற்றது. தோன்றி உள்ள எப்பொருளோடும் அதைச் சீர்தூக்க முடியாது. ஆகையால் இது அல்ல இது அல்ல என்று எதிர்மறையில் விளக்கப்படுகிறது.

அதற்கு உடன்பட்டு விளக்கம் தருதல் என்றால் அகண்ட சத்சித் ஆனந்தம் எனலாம். வேதாந்தத்தில் நிர்க்குண பிரம்மம் எனவும் சொல்கிறார்கள். பக்தி சாஸ்திரத்தில் விளக்கி உள்ள சகுண பிரம்மம் எனச் சொல்கிறார்கள் அப்படி இரண்டு தெய்வங்களாக இல்லை. அகண்ட சச்சிதானந்தமாய் இருக்கின்ற பொருளோ அன்பு உருவமாய் உள்ள ஈசுவரனாகவும் இருக்கின்றார். அவர் ஒருவரே நிர்க்குண பிரம்மமாகவும் சகுண பிரம்மமாகவும் இருக்கிறார் எனலாம். அதே ஈசுவரனைப் பகவான் என்றும் சொல்லலாம். ஈசுவரன் ஒருவர் இருப்பதால்தான். அவர் இந்த உலகமாகக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். எல்லாவிதமான காட்சிகளுக்கும் மூலப்பொருளாக இருப்பவர் அவர் ஒருவர்தான். பிரபஞ்சத்தைக் காணும் நிலையில் இருப்பவன் ஜீவாத்மன். அவனால் காணப்பெறுகின்ற பொருளாக இப் பிரபஞ்சம் இருந்து வருகிறது. காண்பவனாகிய ஜீவாத்மன் தன்னைப் பக்குவப் படுத்திக்கொண்டேவரக் காணப்படு பொருளாகிய மண்ணுலகின் காட்சி மேன்மை தங்கிய காட்சியாக மாறிவிடுகிறது. காண்பவனாகிய ஜீவாத்மனுக்கு. மனது காட்சியைப் பெறுவதற்கான கருவியாய் இருந்து வருகின்றது. தூய மனம் உடையவருக்கு பிரபஞ்சம் ஈசுவர சொருபமாகத் தென்படுகிறது. சகுண பிரம்மத்திடம் உள்ள அனந்த கல்யாண குணங்கள் தூய மனம் படைத்துள்ள பக்தனுடைய காட்சிக்கு இலக்காகின்றது. மன பரிபாகத்தில் பக்தன் மேன்மை நிலைக்கு ஏற்ப மெய்ப்பொருள் காட்சி பலதரப்படினும், ஈசுவரன் ஒருவனே இத்தனை

விதமாக, இலக்காக இருந்து வருகிறான். அவருக்கு அன்னியமாக ஒன்றுமில்லை. இதுவே ஈசுவரத்துவத்தைப் பற்றியதோர் கோட்பாடாகும். அவ்விதமாகிய பரம்பொருளை வேண்டி மகா தவசியான அத்திரிமுனிவர் தவம் செய்து வருகின்றார். அதே முறையில் கற்புடைய மங்கை அநுசூயாதேவி தன்கணவனையே கருத்தில் கொண்டு அவர் என்ன சொல்கின்றாரோ அதன்படியே நடந்து வருகின்றார். அவரது பதி பத்தியைக் கண்ட தேவர்களும், ரிஷிகளும், முனிவர்களும் ஆசி வழங்கி மகிழ்ந்தார்கள்.

அத்திரிமகரிஷியும் அவரது தர்ம பத்தினி அநுசூயாதேவியும் பகவானை வேண்டி நாள்தோறும் நேம நிஷ்டைகளுடன் தவ நெறி முறைப்படி வேத வேள்வி செய்து வருகின்றனர். தவச்சாலையில் வேண்டிய பரிவாரங்களுடன் தவஞ் செய்துவருவதைக் கேள்விப்படும் தேவர்களும் வந்து தங்கி யாக பூஜைகளில் கலந்து இன்புறுகின்றார்கள். வந்தவர்களுக்கும் தங்கி இருப்பவர்களுக்கும் அவ்வப்போது உணவு முதலியன தேவைப்படுவதால் தமது மகிமைபால் அதற்கு ஏற்பாடும் செய்திருந்தார் முனிவர். அதாவது அந்த மலையில் இருந்து ஒரு கஞ்சி ஊற்றினை உண்டாக்கி வைத்தார். அங்கு வந்து குழுமும் யோகிகட்கும் ரிஷிகட்கும் அமிர்தத்துக்குச் சமமான கஞ்சியை வேண்டிய மட்டும் கொடுத்து வந்தார். மேற்படி கஞ்சியின் சுவையைப்பற்றி என்ன சொல்வேன். முக்கனிச் சாற்றில் சக்கரையைத் தேன்விட்டுப் பருப்பினங்கள் மாவிட்டு கடைந்தெடுத்துப் பருகினால் என்ன சுவையோ அதைப்போன்ற சுவையும் உள்ளது. அப்படி

அதைச் சாப்பிட்டவுடன் பகவானிடத்தில் பக்தி மறவாத் தெம்பும் அடைந்து சோம்பல் என்பதே கண் காணாமல் துரத்தி எப்போதும் கடவுள் சிந்தனையையே ஏற்படுத்தி அநுபவிக்கும் தேவாமிர்தம் போன்று இருக்கும். அதனால் அங்கு இருந்து வந்தவர் களுக்கு பசி, தாகம் என்று சொல்லுவதற்கே இட மின்றி முனிவரின் கருணையால் எல்லாம் நல்லபடியே நடந்து வந்தன. இதன் புகழ் எல்லா உலகங்களுக்கும் எட்டி இருந்தது. இந்த விதமாக முன்புங்கவர் தவத்தைச் செய்து வரலானார். அநுசூயாதேவியும் பதியின் நினைப்புக்கு ஏற்றபடி பணிவிடை செலுத்தி கொஞ்சமும் மாசின்றி நோன்புநோற்று வந்தார்கள்.

இந்த விதமாகப் பக்திப் பெருக்கால் பகவான் நாமத்தை உச்சரித்துக் கடுத்தவம் இயற்றியும் பரா பக்தி நிலையில் பரமேசவரிடத்தில் மனதைச் செலுத்தி அப் பரம்பொருளை தியானம் செய்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள். காட்சிகிட்ட வீடலை, அநுசூயாதேவியும் அன்னை ஆதிபராசக்தியை மனதில் நினைத்து வேண்டல் செய்கின்றாள். அப்போது ஆதிபராசக்தி கிரியாசக்தியாக அநுசூயாதேவியை கருணைக் கண் நோக்கலுற்றாள்.

இந்தவிதமாக கருணைக் கண் நோக்கலுற்ற ஆதிபராசக்தி எண்ணுவதாவது “யாம் ஆன்மாக்களின் நிமித்தம் ஐம்பெரும் தொழில்களை யாக்குவிக்கின்றோம். அவைகளில் முக்கியமானவை திதிக்காலத்தில்

குறிப்பு :- இப்போதும் திருமூர்த்தி மலைக்கு கஞ்சி மலை என்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது.

அவ்வான்மாக்களுக்கு வினைப் பயன்களை ஊட்டி வைத்துப் பக்குவப்படுத்தலேயாம். அவ்வாறு வினைப்பயன்களை அநுபவித்தாலும் அறத்தின் வழி நின்று அநுபவித்தால்தான் பந்தத்தினின்றும் நீங்க ஏதுவாகும். அந்தத் திதிக்குத் தோற்றமே காரணம் ஆகும். அந்தத் தோற்றமும் இல்லறத்தைப் பொறுத் தேயாம். இல்லறத்தில் இவ்வாழ்க்கையில் முக்கியமானவர்கள் பெண்களேயாம். அப் பெண்கள் கற்பின் வழி நின்றால்தான் சத்புத்திரர்கள் தோன்றுவார்கள். அந்த சத்புத்திரர்களால்தான் தருமம் தழைக்கும். அத்தருமத்தால் பரமனை அடைவதற்கு வழியாய் உள்ள சரியைகிரியை யோகஞானங்கள் நடைபெறும். அதனால் பந்தமறுத்தலுக்கேதுவாகிய மாயா காரிய-மாகிய நினைவுகள் நீங்கி எம்மையே துணையாகப்பற்றி நின்று எமது அருளையே துணைகொண்டு பிரபஞ்சத்தை உணராது எம்மையே உணர்ந்து அறிவைப்பற்றி நின்ற ஆணவ இருள் நீங்கி சூரியஒளியும் கண்ணொளியும் போல் இரண்டறக் கலந்தோர் ஆனந்தம் பெற்று அநுபவிக்குந்தோறும் குறையாது நிறைந்து புதிது புதிதாய்த் தோன்றும் பேரானந்தத்தை அநுபவித்து, வீடு பேறு அடைவதற்குப் பெண்கள் கற்பு நிலையே காரணம் ஆகும். ஆதலால் உயிர்களுக்கு யாம் உபகரிக்கும் செயலில் கற்பினை ஆன்மாக்கள் உணர்ந்து போற்றி ஒழுகுமாறு அக் கற்பின் மகிமையைப் பிரகாசிக்கச் செய்வது நமது கடமை” எனத் திருவுளம் கொண்டு பதி பக்தியால் சிறந்த அநுகுயா பத்தினியின் பூஜைக்கு மகிழ்ந்து மோட்சம் அருள மனதில் நினைத்தார். தன்பக்கமிருந்த பரமனை வணங்கிச் சொல்லுகின்றாள் :

“சுவாமியின் திருவடியைப்பற்றி நின்று உயிர்கள் பந்தத்தினின்றும் நீங்க தேவரீரது திருவடி நிழலை அடைவதற்கு தருமங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையான அறம் இல்லறமாகும். இன்னின்னவர்களுக்கு இன்னின்னபடி ஒழுகுதலே அறமென விதித்து அவ்வாறு ஒழுகுகின்ற உயிர்களுக்குக் கருணையும், தவறின உயிர்களுக்கு தண்டனையும் புரிந்து காத்தருளும் தயாநிதியே! ஐயனை வேண்டிப் பன்னெடுங் காலம் தவம் இயற்றி இல்லற நெறி தவறாது நம்பாதத்தை வேண்டி நிற்கும் அத்திரிமுனியும் அநுகுயாதேவியும் இடையறாது தங்கள் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்களே, இவர்களுக்கு கதிமோட்சம் செய்தருள வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தாள். பகவான் பார்த்தார். “தேவி! கருத்தினை உணர்ந்தோம். பக்தர்கள் பக்திக்கு இரங்கினோம். உரிய காலம் வருகிறது. யாமே அவண் அடைந்து ரக்ஷிப்போம்” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதர் (பிரம்ம புத்திரர்) அன்று தம்முடைய மனதில் அத்திரிமுனி வருடைய வேள்வியைப் பற்றியும் அநுகுயாதேவியின் பதி பக்தியைப் பற்றியும் நினைத்தார். இதில் இருந்து ஒரு பெரிய கருணைக் கடலாகிய இறைவன் விளையாட்டை உலகத்திற்கு உணர்த்த வேண்டும் என மனதில் எழுந்தது. அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என முடிவும் செய்தார். தம் கையில் உள்ள வீணையை எடுத்துக் கொண்டு பிரம்ம லோகம் சென்றார். அவர் அங்கு சென்ற சமயம், நந்தவனத்தில்

சரஸ்வதி, லட்சுமி, பார்வதி என்ற முப்பெரும் தேவியரும் அங்கிருந்தார்கள். அம்மூவரும் மகிழ்ச்சியாகப் பொழுது போக்க வனத்தைச்சுற்றி மலர்களைப் பறித்து விளையாடி, ஒவ்வொரு மலர் வகைகளையும் கண்டு அதனதன் அமைப்பையும், நறுமணத்தையும் நிற வேறுபாடுகளையும் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது வீணாகானம் கேட்டது. அந்த இடத்தில் நாரதரும் ஆகாய மார்க்கமாய் வந்து இறங்கினார். சம்போ சங்கர மஹாதேவ, நாராயண கோவிந்தா என்ற பஜனைத் துதியுடன் இறங்குவதை தேவியர்கள் பார்த்தார்கள். நாரதரும் பார்த்துக் கொண்டார். உடனே பூரணி, புராதணி, புராந்தகி, திரு அம்பிகை, நாரணி, அகிலாண்டேஸ்வரி என அம்மூவரை வணக்கஞ் செய்தார். மங்களம் உண்டாகுக என ஆசீர்வதித்தார். தேவியர்கள் பின்பு அங்கு உத்தியான வனத்தின் மத்தியில் உள்ள மண்டபத்தில் நாரதருடன் அமர்ந்தார்கள். யோகக்ஷேமங்களைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். உலகத்தில் உள்ள பல பொருள்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது, தான் வந்த காரியத்தை வெளியிட இதுதான் தருணம் என நினைத்தார் நாரதர். “பூலோகத்தில் அத்திரிமுனிவர் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு அநுகுயா என்ற மனைவியும் உண்டு. அவர் மகாதவசிரேஸ்டர். மகாயோகி. பக்தியே உருவாகி உள்ளவர். நெறி தவறாது பூஜை புனஸ்காரத்தில் இடையறாத நாட்டம்கொண்டவர். அவர் முக்கடவுள்களும் தன் குழந்தைகளாக வந்து பிறக்க வேண்டும் என்று மகாதவம் செய்துகொண்டுள்ளார். அவருடைய தவ மகிமையைப்பற்றி என்னால்

சொல்லமுடியாது. அவருடைய பத்தினியோ தன் கணவர் நினைத்தபடியே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகியோர்களை குழந்தைகளாக அடைய தானும் நோன்பெடுத்து தவம் கொண்டுள்ளார். அந்த உத்தமியின் தவத்திற்கு அருள் கிடைத்தே ஆகவேண்டும். அவ்வளவு சிறந்த பதிவிரதை. அந்த அம்மையைப்போல் எந்த உலகத்திலும் பதிபக்தியில் சிறந்த பெண்ணைப் பார்க்க முடியாது” என்று மிகு பெருமையாக அநுகுயாதேவ்யைப் புகழ்ந்துபேசினார்.

நாரதர் ஒரு பெண்ணைப்பற்றி, ஒரு ரிஷி பத்தினியைப்பற்றி, அவளுடைய கற்பைப்பற்றி மிகச் சிறப்பாகப் புகழ்ந்து பேசுவதைக் கேட்டு, அதுவும் திரிமூர்த்திகளின் தேவிகளிடமே பூலோகத்தில் உள்ள ஒரு சாதாரண ரிஷி பத்தினியை மிகச் சிறப்பித்துப் பேசுவதானது அவர்களது மனதைப் புண் படுத்துவதாக இருந்தது. அதுவும் தங்கள் கணவர்களையே குழந்தைகளாக அடையவேண்டி தவம் இருக்கிறார்கள் எனச்சொன்னது மனவேதனையை அதிகப்படுத்தியது. இப்படியும் ஒரு தவம் செய்யப்படுமா? என்ன வரம் வேண்டினாலும் கொடுக்க சித்தம் உள்ள நமது நாயகர்களுையே குழந்தைகளாக அடைய தவம் செய்யலாமா? இதுபற்றி இதுநாள்வரை தெரியாமல் இருந்துவிட்டதே, என ஒவ்வொருவர் மனதிலும் ஏக்கம் எழுந்தது. மகிழ்ச்சி குறைந்தது. படைப்பு, காத்தல், அழித்தல் என்ற திருவிளையாடல்களை நடத்தும் தேவர்களின் பனைவிகளாக இருந்தும் சர்வேஸ்வரனின் திருவிளையாட்டின் மகிமையால் மாயையானது அவர்களையும் சாதாரணப்பெண்களைப்

போல் பொருமை கொள்ளச்செய்தது. நாரதரைப் பார்த்து சரஸ்வதி கேட்கிறாள்: “நாரதமுன்வரே! பூலோகத்தில் அப்படி ஒரு பதிவிரதா சக்தி கொண்ட பெண்மணியும் உண்டா? அப்படியே வி ர த ம் கொண்டவர்களானாலும் எங்கள் நாதர்களே தங்களுக்குக் குழந்தைகளாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று தவஞ் செய்வார்களா? இது சரியான யோசனையா? இந்தவிதம் எங்கள் கணவர்களுையே அடைய வேண்டும் என்று எண்ணி நோன்பிருந்தால் அத்தவத்தை எப்படியாயினும் நிறைவேறுதபடி செய்ய வேண்டும். இந்த விரதத்தை நாங்கள் பார்க்கிறோம்” என்று பெருமிதத்துடன் சொல்ல வுற்றாள்.

அதற்கு நாரதர் “சகலகலாநிதியே! கொஞ்சம் நிதானிக்க வேண்டும் தாயே! ஒரு பக்தனுக்கு இரங்காத பரம்பொருள் இல்லை. அதுவும் இணையற்ற பக்தியுடன் ஒழுகும் பக்தருக்கு காலவரையொன்றில் காட்சி கொடுத்தே ஆகவேண்டும். அதற்கு யார் பக்தி சிறந்தது என்று வரம்பொன்றில்லை. பத்தியில் ஆத்மசாதகன் உயர்ந்த நிலைமைக்குப் போய்விடும் போது அது பராபக்தியாக மாறுகிறது. பராபக்தியை அடைந்தவர்கள் அன்புக் கடவுளின் அருகில் வந்து விடுகின்றார். அவன் தானே அன்பு சொருபமாகி விடுவதால் கடவுள் அன்புக்குப் பாத்திம் ஆகின்றார். அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் ஆகிய மூன்றுவித சக்திகளையும் முறையே அடையப்பெற்ற நிறை நிலையை அடைகின்றவர் இந்தக் கிரியாவிஷேஷங்களைக் கடந்து மகாபக்தி கொண்டு தியானத்தில் உள்ளவராகவும், ஆத்ம

சாதகராகவும் நடந்து வருகின்றார் அத்திரிமுனி. அவருடைய மனைவியோ தன் கணவனையே கருத்தில் வைத்து கற்புடைய மங்கையாக விளங்கி வருகிறார். அப்படி பக்தர்களாக உள்ள அவர்களுடைய பக்திக்கு கடவுள் அவர்கள் விரும்பிய வரத்தைக் கொடுத்தே ஆக வேண்டும் தாயே! புறத்தார்க்குச் சேயோன் என்பதும் உள்துவார் உள்ளிருப்பான் என்பதும் நியதி. மேற்படியார்கள் அன்புக் கன்வுக்கு வழி கிட்டியே தீரும் பொருத்தருள்க” என்றார்.

சரஸ்வதி சொல்லுகிறாள்: “அக்கா! நாரதர் சொல்லிய பேச்சைக் கேட்கவில்லையா? ஏழு உலகங்களிலும் அநுகுயா போன்ற கற்புடைய பெண்களைப் பார்க்க முடியாது என்று சொல்லுகிறாரே உங்களுக்குப் புரிகிறதா? அந்த முனிவரே எதை நினைத்துத் தவம் புரிகின்றார்? மும்மூர்த்திகளும் தங்களுக்குக் குழந்தைகளாகப் பிறக்கவேண்டும் என்ற நோக்கமும் சரியா? இதுபற்றி நாம் மிகவும் கண்டிப்பாய்த்தான் இருக்கவேண்டும்”.

பார்வதி சொல்லுகிறாள்: “அம்மணி பிரபஞ்சம் என்பது விளையாட்டு மேடை. வாழ்வு என்பது ஒரு பெரிய விளையாட்டு. அகிலாண்டத்தையும் கொண்டு செலுத்துதல் என்னும் பெரிய விளையாட்டை பரம் புருஷர் தாமே விளையாடி வருகிறார். அப்பரமன் பரிபூரணத்தில் ஊன்றி இருக்கிறார். அவருக்குத் தேவையாய் இருப்பது ஒன்றுமில்லை படைப்புத் தொழிலைச் செய்வதெல்லாம் விளையாட்டுக் காகத்தான். அந்தத் திருவிளையாடல்களெல்லாம் அப்பரம புருஷனுக்கு மகிழ்வுட்டும் வேடிக்கை.

அவருடைய அலகிலா விளையாட்டுக்களை கற்பகாலம் முடியும் வரை இலிமையாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார். பிரளயத்தைத் தொடர்ந்து மீண்டும் படைப்பு வருகின்றது. படைப்பில் உயிர்கள் ஆதி அந்தமில்லாத காலகதியில் சில நிமிடங்கள் முற்றுப்பெற்று விடுகிற அற்ப நிகழ்ச்சிகளாகும். இப்பிரபஞ்சம் ஒரு விளையாட்டு அரங்கம். இந்த அரங்கத்துக்கு நாதனாக இருப்பவன் ஓயாது விளையாடுகிறான். அவருடன் நட்புடன் இருப்பதே பக்தனுடைய செயல். பக்தனுக்குக் கட்டுப்படுகிறார். அணுவினும் ஊடுருவிப் பாய்ந்துள்ள இறைவன் தன்னுடைய விளையாட்டை நிகழ்த்துகிறார். பரந்த மண்ணுலகம் போன்ற பல உலகங்களை உருவாக்குவதும் ஓர் விளையாட்டு. வான வெளியில் இயங்கும் சந்திர சூரியர்களைப் படைப்புச் செய்வதும் அவரது அலகிலா விளையாட்டு. மான்டர் உள்ளத்தில் வீற்றிருந்து விளையாடுகின்றார். விலங்குகளாகவும், மரம் செடி கொடிகளாகவும் தம்மைத் தோற்றுவித்து விளையாடுகின்றார். அண்டகோடிகள் அனைத்தும் துடைத்தெடுத்து சிறிது நேரம் ஓய்வில் வைப்பதும், திரும்பவும் அவைகளைத் தோற்றுவித்து ஒழுங்குப்பாட்டில் அமைத்தும் விளையாடுகிறார். பக்தன் இறைவனோடு கொள்ளும் வாட்சல்ய பாவனையில் தம்முடைய குழந்தைகளாகப்பாவிக்கும் இயல்பும் உண்டாகிறது. பேராற்றல் கொண்ட பரம பக்தனுக்கு எண்ணற்ற விபூதிகளை உடைய பரம் பொருளின் மகிமையை யார் அறிவார் அம்மணி. ஆகவே இதுபற்றித் தவறுதலாக நினைக்க இடமில்லை யோசிப்பாயாக”.

இங்ஙனம் இருவர் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தலட்சுமி சொல்கிறாள்: "சகோதரிகளே! நீங்கள் பேசிய செய்தியை மிகக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பார்வதி சொன்ன தத்துவத்தைக் கேட்டாலும் நாரதர் சொல்லிய பேச்சு எனக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. அக்கா சரஸ்வதியின் விருப்பம்தான் எனக்கும் இருக்கிறது. ஆகவே இது பற்றி வேறு ஒன்றும் யோசிக்காமல் மூவரும் ஒன்று பட்டுக் கற்பின் சக்தியை மாசுபடுத்த வேண்டும். இனித்தாமதம் செய்ய வேண்டாம் நம் நாதர்களிடம் சொல்லி ஏதாவது இடையூறும் அநுகூபாவின் கற்புக்குப் பங்கமும் ஏற்படுமாறு செய்ய வேண்டும். விரைவிலேயே மும்மூர்த்திகளையும் அங்கு அனுப்பி ஆவன செய்வோம்".

மற்ற இருவரும் அதை ஆமோதித்து அவரவர் இடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். பார்வதிதேவியார் மட்டும் எல்லாம் இறைவன்செயல் என்று எண்ணினார். மேற்கண்ட செய்தியை அன்றே தங்கள் கணவர் களுக்குத் தெரிவிக்க முயன்றனர்.

சிவபெருமான் அன்று கைலயங்கிரியில் ரிடப வாகனத்தில் ஆரோகணித்து இருக்கையில் பார்வதி தேவியார் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். பார்வதியின் முகத் தோற்றத்தில் சிறிது கலக்கசாயை படர்ந்திருந்தது பரமனுக்குத் தெரிகின்றது. "தேவி! ஏது பெரிய யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது? என்ன காரணம்? சொல்வாயாக" என்று வினாவினார்.

தேவிக்கு அப்போதுதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த எண்ணம் கலைந்து “நாதா ! எனக்குச் சிறிது சந்தேகம்மனதில் ஏற்பட்டிருக்கிறது அதை நினைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தேன். தாங்களும் விஷயம்கேட்டு விட்டீர்கள். சொல்கிறேன் கருணைகூற வேண்டுகிறேன் ஐயனே நம் படைப்பு களில் சுழலும் ஜீவன்கள் முக்தியடைதலும், மீண்டும் தம்மிடம் பாதாரவிந்தம் சேரவும் தேவ ஆகமங்களில் நிர்ணயமாய் ஏற்பட்டு உள்ளன. தர்மங்களுக்கு எல்லாம் முதன்மையாய் எண்ணப்படுவதும் முன்னிற்பதும் இல்லறமே. அந்த இல்லறத்துக்கு முழுவதும்சிறப்பாக உள்ளது கற்புநிலை. அதுவும் பெண்களால் அனுஷ்டிக்கப்படுவது. பெண்களின்கற்பதனை உலகம் உய்யுமாறு பிரகாசிக்கச் செய்வதும், தவறாத கற்பு உடைய மங்கையர்க்கு பக்திவசப்பட்டு தாம் அடங்கிநின்றாலையும் உலகத்தார் உணர்ந்து அந்த அறநெறியில் நின்று உய்யுமாறு திருவுள்ளம் கொண்டருள வேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தார்.

தேவியின் விண்ணப்பத்திற்கு திருச்செவிசாய்த் தருளிய பரமசிவமும் தேவியைப் பார்த்து மலர்ந்தருளுவதாயினர். “ஓ தேவி ! நீ கருதியது சரியே ! எல்லையில்லாத உயிர்களாகிய உனது பிள்ளைகளின் நன்மையைக் கருதியே உனது கருத்து இன்புறுமாறு செய்தருளுவோம். இதற்கு அடிப்படையாக நாரதரைக் கொண்டு கற்பின்திறனை எடுத்து விளக்கப் பட்டாலும் அத்தரிமுனிவரது பத்தினியான அநுசூயாவின் கற்புநெறி மகிமையாலும் முனிவர் நம்மை நினைத்து பலகாலம் தவம் செய்யும் கருத்தினை

இதுநாள்வரை கவனித்தோம். அதற்குற்ற காலம் வரட்டும் என எண்ணியிருந்தோம். உரியகாலம் வந்து விட்டது. உன் திருவுள்ளத்திலும் தோன்றி உன்னால் அது வெளிப்பட்டது. ஆகவே உன் கருத்தை நிறைவேற்ற எண்ணமும் கொண்டேன். அதன்பொருட்டு நம் படைத்தல், காத்தல் மூர்த்திகளுடன் சென்று முனிவரது தவத்திற்குக் கட்டுண்டு அன்னவர் ஆசிரமத்தில் குழந்தைகளாக வீற்றிருப்போம். உனது அம்சங்களாய் விளங்கும் இலக்குமியும், சரஸ்வதியும், நீயும் வந்து அன்னவள் அன்பதனைப் பெற்று எம்மை அடைவீர்களாக. இச்செயல் உயிர்களிடத்தில் யாம் புரியும் அருள் விளையாட்டுக்களில் ஒன்றாகும். தவ நெறியில் இல்லறமே மேற்பட்டதாகும். இல்லறத்துக்கு உறுதுணை பெண்களே. கணவனாகிய ஆத்ம ஜாதகனுக்குத் துணை புரிகின்ற இல்வாழ்வு நடத்தும் பெண்டிர்கள் வேறு தவம் செய்யவேண்டுமோ. வேறு தவம் செய்பாமலேயே வீடுபேற்றை அடைய ஏதுவாய் அமைவதாலும் அவர்களுக்கு முக்தி விரைவிலேகிடும் ஆதலால் அவர்களே உலகத்திற்கு நெறியின் ஒளி விளக்காய் நித்திய சொரூபிகளாய் விளங்குவார்கள். அதில் ஐயமில்லை. அவர்களுக்கு நாம் அருள் பாலிப்போம்” என விடை பகர்ந்தார்.

பின் சகதேவர்களைத் தம்மிடம் வருமாறு நினைத்தார். வைகுண்டவாசியும், பிரம்மதேவரும் அங்கு தோன்றினார்கள். சின்மயத்தின் சித்தத்தைப் புரிந்து கொண்டார்கள். தம் தம் தேவியர் தெரிவித்ததையும் மனதில் கொண்டார்கள். ஐயன் அருளுக்குக் காத்திருந்தார்கள். தங்களது இருக்கைகளில் அமர்ந்தார்கள்.

ஈசுவரன் சொல்கிறார் : “சிருஷ்டிதி கர்த்தர் களே ! ஊழ்வலியின் காரணத்தால் உலகம் உய்விக்க நாம் பூவுலகில் பிறந்து மக்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். இது விஷயம் உணர்ந்திருப்பீர்கள். அதற்கு ஏற்ற வடிவத்துடன் போய்வருவோம்” எனத் திருவுளம் புகன்றார். வைகுண்டவாசியும், பிரம்மலோகவாசியும் சாட்சாத் சங்கரன் அருளிய பிரகாரமே வணங்கிப் புறப்படலானார்கள்.

உலகம் முழுவதும் ஒரு நாடக மேடை. அங்கு நிகழ்கிற நாடகம் முழுதும் வித்யாமாயையின் விளையாட்டாக உள்ளது. அவித்யா மாயையும் மிக அதிகமாக விளையாடும். அவித்யா மாயை மக்களை மயக்குகிறது என்றால் அத்தகைய மாயையைக் கடவுள் ஏன் படைத்தார்?

அது இறைவனின் திருவிளையாடல். இருளில் லாது வெளிச்சத்தை ரசிக்க முடியாது. துக்கமில்லா விட்டால் சுகத்தை ரசிக்க முடியாது. தீமைகளைப் பற்றிய ஞானம் வரும். மாந்தரில் கெட்ட இயல்பு படைத்து கெட்டவழிகளில் மனம் செலுத்துபவர் ஆண்களா, பெண்களா என்ற கேள்விக்கு விடை இருபாலர்களிடமும் காணலாம். தெய்வ பக்தியில் ஈடுபடச் செய்பவர்களே வித்யாமாயையின் சொரூபம். ஆகவே அத்திரி ஆசிரமத்தில் வித்யா சொரூபமாக விளங்கிக்கொண்டு ஈசுவர சாக்ஷாத்காரம் செய்து வருகிறார்கள். அங்கு பெரிய தவசிரேஸ்டர்களும் முனிவர்களும் யாவரும் வந்து பூஜைகளில் பங்கு கொள்ளின்றனர். ஆனந்தப்படுகிறார்கள். இப்படியே நாட்கள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. வேண்டிய

எண்ணம் கை கூடவில்லை. முனிவர் மனம் சலிக்கச் செய்கிறது. ஆனால் தளர்வதில்லை முன்னிலும் பக்திப் பிரவாகம் பொங்கிமகிழ்கிறார்; ஏங்குகிறார்; துடிக்கிறார். பின் சாந்தமாகி “ஐயனே உன் கருணை என்று கிட்டுமோ” எனத் துதிக்கின்றார். மனமுருக வேண்டிக் கொள்கிறார். இவருடைய மன நிலை அறிந்து அநுகுயாதேவியும் பதிபக்தியானது சலியாமல், தளர்வில்லாமல் மனத்திண்பையுடன் உடம்பைத் துரும்பென மதித்து அவருக்காகவே இரவு பகல் தூக்கமின்றி முனிவர் அருகே பணிவுடன் இருந்து, காலால்இடும் வேலையைக் கையால் செய்து அங்கு ஆசிரமத்தில் வந்திருக்கும் பல முனிபுங்கவர் வாழ்த்த தேவர்களும் மெச்ச பணிவுடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். உண்மையாகவே திரிமூர்த்திகளும் தவ வேடம் கொண்டு மற்றவர்கள் தங்களைக் கவனிக்க முடியாதபடி அமர்ந்து கவனிக்கிறார்கள்.

அத்திரிமகர்ஷியும், அநுகுயாதேவியும் தவக் கோலத்தில் ஒரே தியான நிலையில் பகவான் நாமத்தை பாராயணம் செய்து வேண்டிக்கொள்வது பரம் பொருளின் முக்குண திருமேனி தம்மிடமே வந்து காட்சி அருளவேண்டும் என்பதாம். தியானித்துக் கொள்வது தியானத்தில், தங்களை சமாதானிலையாக்கிக் கொள்வதுபோன்ற பூஜிக்கும் நிலையினைக்கண்டு மனக்களிப்படைந்தனர். கருணை கொண்டனர். அப்போது தங்கள் பத்தினிகளால் சொல்லப்பட்ட கற்பின் மகிமையைச் சோதிக்க எண்ணினர். தங்கள் திருவிளையாடலை நடத்தத் தீர்மானித்தனர். அதற்கு ஏற்ற நேரம் அதிகாலை, முனிவர் நீராடுவதற்கு தம்

பத்தினியை பிரிந்து செல்வார். அப்போது அநுகூயை தனியாக இருப்பார். அப்போது நாம் சோதித்துக் கொள்ள ஏற்ற நேரம். என முடிவு செய்தார்கள். அவ்விடத்திலிருந்து ஒருவரும் அறியாது மறைந்தனர்.

அதிகாலையில் வழக்கப்படி, நித்யகர்மானுஷ்டானம்செய்ய பக்கம் இருந்த பாலாற்றில் நீராடிவர சூரிய உதயத்திற்கு முன்பே அத்திரிமுன்வர் எழுந்து சென்றார். அநுகூயாதேவியும் முனிவர் எழும்முன்பே எழுந்து தனது கர்மானுஷ்டானத்தை முடித்து கணவரின் பாதத்தை தொழுது கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு அவர் நீராடி வருவதற்குள் ஆகாராதிகள் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இதுதான் தக்கவேளை என்று முப்முர்த்திகளும் பழுத்த முனிவர்கள் போல் தோற்றம் கொண்டு, அதிதிபிக்ஷு கேட்பவர்கள் போல் ஆசிரமவாயிலில் வந்து நின்று பிக்ஷாந்தேகி, பிக்ஷாந்தேகி என்று குரல் கொடுத்தனர். குரல்கேட்டு அநுகூயாதேவி வந்து பார்த்தார். பிச்சை கேட்க வந்த அதிதிகள் மூவரையும் கண்டார். ஆசிரம தர்மப்படி அவர்களை வணங்கி அமரும்படி வேண்டினார். வந்த அதிதிகள் “அம்மா, எங்களுக்கு மிகப்பசி. நீண்ட தூரமாக பசித்து வந்திருக்கிறோம். தாமதிக்காமல் எங்கள் பசி ஆற்றுவது மிகவும் நலம். தாமதமாகும் எனில் நாங்கள் நீண்ட தூரம் போக வேண்டியிருக்கிறது வேறு இடங்களைப் பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என மிகவும் பசியால் பரிதவிப்பது போன்று அவசரப்பட்டார்கள்.

தனது கணவரின் பூஜைக்காகச் செய்யப்பட்ட தழுகை பூஜை முடிந்தபின் உண்பது. அதை முனிவர் வந்தபின் உபயோகிக்கலாம். ஆசிரமத்துக்கு சிறிது தூரத்தில் யாகசாலை அருகில் முனிவர் கருணையால் அமைந்த கஞ்சித் தேக்கம் உள்ளது. அநுகுயாதேவி அதைப்போய்க் கொண்டுவந்து பசியாற்ற வேண்டும் என நினைத்து “சுவாமிகளே! சிறிது அமருங்கள், யாகசாலை வரை போய் வந்து பசியாற்றுகிறேன்” என்று கூறினார்.

“அம்மா! நீங்கள் யாகசாலையில் வைத்துள்ள கஞ்சியானது எங்களுக்குச் சரிவராது. நீங்கள் கையால் சமைத்த தழுகைதான் எங்களுக்கு ஏற்றது. அதனால் நீங்கள் சமைத்துள்ள தழுகையே எங்களுக்குப்போது மானது. ஆனதால் தாமதமின்றி உணவு கொடுக்க வேண்டும். இல்லையேல் வேறு இடம் போகின்றோம்” எனக் கூறினார்கள். அதிதிகள் மனம் நோக்கக்கூடாது என்பது ஆசிரம தர்மம். சிறிது நேரம் தாமதம் இருந்தால் தயார் செய்து கொடுக்கலாம். அவசரப் படுகிறார்கள். இதுவரை இதுபோன்ற சந்தர்ப்ப வசத்தைக் கண்டதும்இல்லை. இன்றுதான் இப்படி நேர்ந்திருக்கிறது. பூஜைக்காக தயாரித்ததை அதிதிகளுக்குப் போட்டுவிட்டால் முனிவருடைய கோபத்துக்கு ஆளாகவேண்டும். அன்றியும் இவர்களுடைய பசிக்கு உதவாமல் இவர்கள் சென்றுவிட்டாலும் இதுவரை செய்து வந்த தர்மங்கள் குறைவாகும். முனிவர் கோபங்கொள்ளலாமோ என்று மனம் ஒரு நிலை கொள்ளாமல் எப்படியாயினும் சரி, இவர்களுக்கு இந்த அமுதைப் படைத்து இவர்கள் பசியை நீக்கி

விடுவது என்று துணிந்து “சுவாமிகளே ! வீட்டினுள் அமருங்கள், அமுது செய்விக்கிறேன்” என்று கூறினார் அநுகுயாதேவி, கை கால் அலம்ப தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தார். கை கால் சுத்தி செய்து முனிவர்கள் ஆசிரமத்திற்குள் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். மூவருக்கும் இலை. நீர் கொண்டு வந்து ஆசனத்தருகில் இட்டு தயாரித்திருந்த பதார்த்தங்களையும், ஆகாராதி தழுகையும் ஒரு பெரிய தட்டில் வைத்து எடுத்து வந்தார்.

மாயமுனிவர்கள் சொல்கிறார்கள்: “அம்மணி ! எங்களுக்கு ஒரு விரதம் உண்டு. அந்த விரதம் முடியும் வரையில் அன்னமிடுபவர்கள் நிர்வாணமாக பிச்சையிட வேண்டும். அதுதான் எங்கள் விரதம். அதன்படி செய்தால்தான் நாங்கள் சாப்பிட முடியும். எங்கள் விரதத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ள முடியாது. அதனால் அதன்படி செய்ய வேண்டும் தாயே” என்று சொன்னார்கள்.

அநுகுயா பார்த்தார். “இது என்ன விபரீதம், என்ன குது, என்ன கொடுமையான விரதம், கா தால் கேட்க சகிக்க முடியாத மானபங்கம். முனிபுங்கவர் போல் தோற்றம் கொண்டு தனியாக என் நாதர் இல்லாதிருக்கும் சமயம், கொடும்பசி எனக்காரணம் சொல்லி ஆகாரம் பரிமாறும் சமயம் வேண்டத்தகாத படி பரிமாற வேண்டும் என்று கேட்பது சோதனை தானே ! அல்லது வேறு மாயா வேடமா ! சுவாமி ! நீங்கள் தான் எனக்கு இப்போது நடந்து கொள்ளும் எண்ணத்தை அருள வேண்டும் நாதா ! என்பதே !

நீரே எனக்கப்பன். நீரே எனக்குச் சுற்றம். நீரே எனக்கு உலகு. நான் உம்மைக் கைப்பிடித்த நாளில் இருந்து எக்குறையுமின்றி தங்கள் மனம் போல ஒன்றியிருந்தேனே. இன்று ஏற்பட்ட விஷயம் என்கற்புக்கு இழுக்கு ஏற்பட உள்ளதே. ஆன்மநிறைவு உண்டாக்க வழி புரிந்திட வேண்டும், நாதா” என்று மனம் உருகி நின்றார். துடர் என்று அவருக்கு யோசனை உதயமானது. தன் காதுக்குள் சிறிய தொனிகேட்பவர்கள் நிர்வாணமாக அமுது படைக்கச் சொன்னால் அவர்களைப் பாலர்களாகச் செய்தால், தாயார் போன்று இருந்து அவர்கள் விரதத்தைக் காப்பாற்றலாம்” என தொனித்தது.

சுணவனை தியானித்தார். வணங்கினார். இவர்கள் குழந்தைகள் ஆகக்கடவது எனச் சொல்லி தீர்த்தத்தை தவ வேடமிட்ட முனிவர்கள் பேரில் தெளித்தார். தானும் தன் ஆடைகளைக் களைந்தார். என்ன அதிசயம்! மூன்று முனிவரும் சிறு குழந்தைகளாக உருவாகிவிட்டனர். தாயைக்கண்ட குழந்தைகள் போல் குவா குவா என கூச்சல் கொடுக்கின்றனர். வீறிட்டு அலருகின்றனர். தன் மார்பகத்தில் பால் சுரந்து நிற்கிறது. குழந்தைப்பாசம் மேலிடுகிறது. ஒவ்வொரு குழந்தையாக வாரி எடுத்து பாலைப் புகட்டினார். இவை யாவும் சிறிது நேரத்தில் நடந்து விட்டது. ஓர் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நடந்தவைகளைக் கண்டு ஆனந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார். குழந்தையின் காதல் அதுவும் சிவமயக் காதல். உடம்பு புளகாங்கிதம் அடைகிறது. தவப்பொழில் புதிய மலர்ச்சி புன்னகைத்தது. மலர்கள் புதுமணம் வீசின.

பற்பல பறவை இனங்கள் சிறகடித்துப் பாடி ஆடின. மான்கள் துள்ளி விளையாடின. விலங்கு இனங்கள் முழங்கின. வானத்தில் புதுப்பொலிவு உண்டாயின. மனதில் பேரீன்பம் மகிழ்வளித்தது. அந்த இடமே சோபையுடன் விளங்குகிறது.

அத்திரிமுனிவர் பாலாற்றில் சந்தியாவந்தனம் முடித்து ஆடை அணிந்து தன் ஆசிரமத்துக்குப் புறப் படுகிறார். மனதிற்கு என் றுமில்லாத தென்பு ஏற்படு கின்றது. மனம் குதூகலம் அடைகிறது. இனம் தெரியாத உணர்வு மேலிடுகிறது. ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறார். இறைவா உன் திருவுளம் என்றிரங்குமோ என்று ஏங்கிறார். ஆசிரமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். குழந்தைகளின் குரல் கேட்கிறது. என்ன அதிசயம், அவா மனம் தடுமாறுகிறது. குழந்தைகளையும் காணு கிறார். முனிவர் வந்த அரவம் தெரிந்து அநுகுபா தேஷி அவரது பா த த த் தில் வீழ்ந்து கண்ணீர் செளரிகின்றார். நிசப்தம் சூழுகிறது. ஆசீர்வதிக்கிறார். தம் கையால் எடுத்து நிறுத்தி செய்தி என்ன என்று கேட்கிறார் தேவியும் அங்கு நடந்த செயலைச் சொல்லு கிறார். குழந்தைகளையும் பார்க்கிறார். “கருணாமுர்த்தி யின் கிருபை. நாம் வேண்டிக்கொண்ட வரம். கிருபாமுர்த்தியாக அவதரித்திருக்கிறார்கள். நடக்கும் விதம் யாதும் அறியாமல் தவிக்கிறோம். ஆட்டுவிப் பவன் அவன். ஆடுபவர் நாம் குவையத்தில் நடக்கும் நிபுச்சிகள் அனைத்தும் அறிந்தவன் ஆண்டவன். மறந்துவிட்ட ஒன்றை நமக்கு நினைவுபடுத்தவே நமக்குத் துன்பங்களைத் தருகிறான். நம் முடைய இன்பங்களிலும், துன்பங்களிலும் அவனுக்குப் பங்கு

உண்டு. ஆதியின் திருவிளையாடலை யார் அறிவார் தேவி. குழந்தைகளைக் கண்டபோதே நம் விரதத்தின் பலன் கிடைத்தது, என உணர்கிறோம். நம் தவம் சித்தியாகியுள்ளது. முத்தேவர்களும் நமக்குக் குழந்தைகளாக வர வேண்டும் என்று தவம் செய்தோம். அந்தத் தவமே இன்று பூர்த்தியாகியிருக்கிறது. சாபல்யமானோம். சுருணைக்கடலின் அருள் இன்று பெற்றிருக்கிறோம். வேதநூலில் சொல்லியபிரகாரம் இல்லறத்திலிருந்து வழு வாமல் பகவத் கிருபை வேண்டி தவநெறியில் பக்திகூர்ந்து வந்திருக்கிறோம். இறைவன் திருவடியைப்பற்றியே இன்ப உணர்வுக்கு ஆளாகினோம். ஐம்புலன் உணர்ச்சியும் தடுமாறியது. சித்தம் தெளிந்தது. ஞான அனுபவப்படி பக்தி நெறியின்படி சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்றவழிபாட்டின்படி இறைவனை அடைய வேண்டும் அதுவும் முத்தொழிலுக்குக் காரண கர்த்தர்களான சிவனும், திருமாலும், பிரம்மனும் நமக்குக் குழந்தைகளாக வேண்டும் என்ற விரதத்தை மேற்கொண்ட படி இந்த மூன்று குழந்தைகளுமே உன் முலையழகுண்ண அவதரித்துவிட்டார்கள். தேவி! நாம்சாபல்ய மடைந்தோம். நம் மனக்குறை தீர்ந்தது. இறைவன் பாதங்களைப்பற்றி வருவோமாக” என்று அத்திரிமுனி அநுகூயாதேவியிடம் கூறி மகிழ்ந்தார். அம்மையும் முனிவரின் கால்களில் விழுந்து தெண்டனிட்டு சித்தத்தின்படி செய்கிறேன் என்று சொல்லி மனம் மகிழ்வுற்றார்.

பிரம்மலோகத்தில் சதா படைப்பு, படைப்பு, படைப்பு. இன்று எந்தப்படைப்பும் இல்லை. உயிர்களெல்லாம் திக்குமுக்குப்பிடித்து எந்தக் கூட்டில்

நுழைவது, எங்கு இயங்குவது என்பதை அறியாமல் புரியாமல் பிரம்மலோகமெங்கும் ஜீவர்களின் கூட்டம் நாற்பத்தி இராயிரம் மோனி பேதவகை உயிர்களும், தடுமாறிக்கொண்டு தவிக்கின்றன. பிரமனை அன்றாடம் துதிக்கும் முன்புங்கவர், யோகிகள், தவசிரேஸ்டர்கள், தேவர்கள் வந்து தரிசிக்க பிரம்மனைக் காணாததால் தங்களுக்குள் எங்கு சென்றிருப்பார் எனப் பேசிக் கொண்டு கூடியிருக்கிறார்கள்.

சரஸ்வதிதேவி இவர்களைக் கவனிக்கிறார். "நான்முகன் எங்கு சென்றிருப்பார், சிவபிரான் நினைப்பதாகவும் போய்வர வேண்டும் எனவும் சொல்லிச் சென்றார் சில நாளைக்குமுன். அநுகுயா தேவியின் கற்பின் பெருமை நாரதரால் கேட்டு எங்களைக் கீழ்மைப்படுத்துகிறது. இதனை எப்படியாவது குறைக்க வேண்டும் என வேண்டினேன். அவர் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் மவுனமாயிருந்தார். தன் படைப்பே முக்கியமாகக் கவனம் செலுத்திக் கொண்டார். சிவபெருமான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். போய்வரவேண்டும் எனப் போனவர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. எங்கு சென்றாரோ? என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறதோ? தெரியவில்லை. இங்கு பார்த்தால் உயிர்களின் கூட்டம் நாதன் இல்லாததால் அலை அலையாக வந்து சேர்ந்து செய்வதறியாமல் பிரம்மலோகமே அடங்காத அளவு கூடியிருக்கின்றனவே" என்று மனம் வெதும்பிச் சோர்வுற்றிருக்கிறார்.

வைகுண்ட லோகத்தில் லட்சுமிதேவியார் எண்ணுகிறார் : “மகாவிஷ்ணுவானவர் அரவணையில் பள்ளிகொண்டு எம் அருகில் சயனித்து சகலபுவனங்களிலும் அண்டசராசரங்களிலும் உள்ள ஆன்மாத்மகளுக்கும் வேண்டிய ரக்ஷணையில் நாட்டம் செலுத்திக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பார். எம்பெருமான் திருமேனி பரத்துவம், வியூகம், விபவம், அந்தராமியத்துவம், அர்ச்சை என்று ஐந்துவகையுள்ளதே. எல்லா நிலைகளிலும் பெரிய பிராட்டியாகிய நான் ஒரு கணமும் பிரிந்ததில்லையே. ஏதோ நாரதர் வந்து அநுகூயாதேவி பற்றியும் அவரது கற்புநிலை பற்றியும் யாரும் அவரது கற்புக்கு இணையில்லை எனவும் பேச, அதிலிருந்து ஏற்பட்ட பொருமைத் தன்மையால் சரஸ்வதி பேச, நம்மையும் அதில் பங்கு கொண்டு நம் மனதும் பொருமை குணத்தினால் நாரதரிடம் அநுகூயர்வின் கற்பைச் சோதிக்க வேண்டும் எனப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நான் சொல்வதை எம்பெருமான் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் விடையேதும் சொல்லவில்லை. சிவபெருமான் நினைப்பதாகச் சொன்னார். அங்கு சென்றார். இணைபிரியாத திருமேனியில்லாமல் வைகுண்டமே ஒளியிழந்து கிடக்கின்றதே! மெய்ப்பொருளே! வேத முதற் பொருளே! விண்ணவர்கள் போற்றும் ஸ்ரீமத் நாராயணனே. நீர் யாது செய்து கொண்டிருக்கின்றீரோ” என்று எண்ணி நைந்து கொண்டிருந்தார்.

சிவலோகத்தில் பார்வதிதேவி நினைக்கிறார் : “அம்பல நடனார், கூத்தார், தமது ஆசனத்தில் இல்லை, திருச்சபையில் தேவர்கள், ரிஷிகள், இருடிகள்.

கின்னரர், கிம்புருடர், சித்கவித்யாதரர், பூதகணங்கள் புடைசூழ்ந்திருக்க சோபையுடன் விளங்கும் கைலையில் சிவபிரான் மாத்திரம் இல்லாமல் வெறிச் சோடிக் கிடக்கின்றதே” என வாட்டமுறுகின்றார். அங்குள்ள அனைவர்களும் சம்மாரமூர்த்தியின் திருவிளையாட்டு யாதோ என எண்ணுகின்றனர். ஊழிக்காலத்தின் ஓடுக்கம்போல் கைலையங்கிரி காட்சி தருகின்றது.

பார்வதிதேவி யோசித்தார் : “ அத்திரிமுனிவரின் யாகதலைதப்பற்றிக் கருணாமூர்த்தியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது காலம் வரும், வேண்டியதைச் செய்வோம் எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் சக தேவர்களை அழைத்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது யாம் இருக்கவில்லை என்ன லீலாவிபூகள் எண்ணியிருக்கிறார்களோ, நாம் அறியவில்லை. அநுகுயா கற்பினைப்பற்றி நாரதர் வந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே சரஸ்வதியும் லட்சுமியும் மனம் வெதும்பி ஏதோ மனக் கசப்பாகப் பேசி எண்ணிய செயல் என்ன ஆகுமோ? ஏதோ நமக்கும் மனதில் கிலேசம் தோன்றுகின்றது. நாதருடைய திருவுள்ளம் எப்படியோ. ஊழ்வினை, யாரையும் விடாது என்பதே வேதத்தின் சாரம். தயாநிதியின் கருணை எவ்விதம் இருக்கின்றதோ. எப்படி இருப்பினும் சாஸ்வதி, லட்சுமியையும் அழைத்து ஒரு முடிவுக்கு வருவோம்”.

அவர்கள் இருவரும் வரவேண்டும் என எண்ணினார். இருவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் அமர்ந்தார்கள். “என்னே தேவ உலகங்கள் மலர்ச்சி இன்றி காணப்படுகின்றன! நமது நாதர்கள்

எங்கு சென்றுள்ளார்கள்? ஊழி ங்காலசாயை காணப் படுகின்றது. விச்சித்திரமாக ஏதோ மாயையின்சாயல் போல் காணப்படுகின்றது. நாரதரை விண்டு விஷயம் தெளிவாக்கப்படவேண்டும்” என முடிவு செய்தார். நந்தியம்பெருமானுக்கு நாரதரை அழைத்து வரக் கட்டளையிட்டார் பார்வதிதேவியார்.

கைலாயத்துக்கு நாரதர் வந்து சேர்கிறார். “பராசக்தி! நாராயணி! சரஸ்வதித்தாயே! கிருபா கடாட்சம் செய்தருளல் வேண்டும். வணங்குகிறேன். ஏது மூவரும் இங்கு தங்கி அடியேனை அழைத்தீர்கள்? அவசரமாக! அழைத்ததின் காரணத்தை, தாயே! சொல்லியருள்க” என்று தமக்கு இட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

மூவரும் பதில் ஆசீர்வதித்தனர். “நாரதரே! நீர் திரிலோக சஞ்சாரியாயிற்றே! உமக்குத்தெரியாத விஷயங்கள் உள்ளதோ? நீர் ஏதோ ஒன்றும் அறியாதவர்போல் குதூகலமாய் இருப்பது என்னே?” என்றனர். “தேவலோகத்தில் சிவ, விஷ்ணு, பிரம்மா ஆகியோர் இல்லாததால் தேவர்கள் கலங்கிப்போய் உள்ளனர். இப்போது கைலாயத்தில் என்ன செய்வ தென்றறியாமல் உம்மை அழைத்தோம். எங்கள்ந் நாதர்கள் எங்கு உள்ளனர்? அதன் விபரங்களைச் சொல்ல வேண்டும். புத்திரா” என்று சரஸ்வதி தேவியார் சொன்னார்.

நாரதர், “தாயே! சாஸ்திர குணாதிதியே! மன்னிக்க வேண்டும். சென்ற தடவை நான் பிரம்ம லோகத்தில் நந்தவனத்தில் நீங்கள் மூவரும் இருந்த

போது பூலோகத்தில் உள்ள அத்திரிமுனி, அநுசூயா தேவியின் கடவுள் பக்தியும், கற்புநெறிப் பெருமையும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது யாரையும்விடச் சிறந்த கற்புடைய மங்கையா என வினா வினீர்கள். அநுசூயா மிகச்சிறந்த பக்தியுடையவர்தான் என்றேன். தங்களின் முகங்களில் கடுமையின்சாயல் தோன்றியது நான் அதற்குமேல் தேவிகளிடம் பேசாது திரும்பி விட்டேன்.

“கடவுள் விஷயத்தில் பக்தன் ஒருவன், தான் விரும்புகிற வடிவத்தில் அவரைக் காண்கிறான். ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் கடவுளோடு தொடர்பு வைக்கவும், அவரை அறிந்துகொள்ளவும் பக்தன் கடமைப்பட்டவனாகிறான். அவருடன் தொடர்பு வந்து விடும்போது தம்மைப்பற்றிய உண்மைகளையெல்லாம் பகவான் பக்தர்களுக்குக் காட்டி அருள்கிறார். பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் உண்டு செய்கின்றவரும், நிலைபெறச் செய்கின்றவரும் பிறகு யாவற்றையும் துடைத்து தன்னிடத்தே அடக்குகின்றவரும், பரப்பிரம்மமாய் விளங்குபவருமான ஞான சொருபி ஞான மார்க்கத்தில் தன்னை வணங்குபவர்க்கும், பக். நிமார்க்கத்தில் தன்னைத் தொழுபவர்க்கும் எளிதில் காட்சி அளிக்கும் சர்வேஸ்வரன் முத்தொழிலை நிகழ்த்த முழுவர்த்திகளாய் விளங்கும் பரம்பொருள் தம்மை அடைய வேண்டும் என நெடுங்காலம் வணங்கும் பக்திமான் அத்திரிமுனிவரின் அநுசூயா தேவியாரின் மடியில் குழந்தைகளாக அருள்பாலிக்கின்றார்கள் தேவிகளே! கலைகளும், திருமகளும், மலைகளும் அறியாத காரியமோ? நான் உங்களுக்குச் சொல்ல ஏது உள்ளது” என நாரதர் இது விபரம் சொன்னார்.

முப்பெருந்தேவியர்களும் தங்கள் நாயகர்கள் குழந்தைகளாக இருப்பதை அறிந்தார்கள். அவர்களுடைய பார்வை மனக்கிலேசமும், கோபமும் உடையவர்களைப்போல் ஜொலித்தன. நிகழ்ந்த விஷயங்களை எண்ணினார்கள் திருமகள் “திருமாலிடம் அநுகூயாவின் கற்புநிலையைச் சோதிக்க வேண்டும் எனப்பேசிக் கொண்டிருந்தோமே, அதற்கு எதுவும் பதில் சொல்லாமல் அல்லவா இருந்தார் எந்த விஷயத்தையும் தம் பவள வாயால் மிக அலங்கார மாய்த் திருவாய் அருளுவாரே; நான் கூறிய விஷயம் எப்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு ஏதேனும் கஷ்டத்தை உண்டாக்கியிருக்குமோ” என்று தன் மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டவராக “நாரதரே! சரஸ்வதி சொல்லியபடி அநுகூயா கற்புக்கு நிகர் சகல லோகங்களிலும் இல்லை என்று அதைப்பற்றி நினைக்கும்போது எனக்கும் அந்த வார்த்தையில் பொருமையும், அகங்காரமும் ஏற்படுகின்றன. நீ அந்த வார்த்தையைச் சொல்லிய நாளிலிருந்து மனமே சரியில்லை நாரதரே. இதையும் தவிர இப்போது எங்கள் நாயகர்கள் அநுகூயாவின் ஆசிரமத்தில் குழந்தைகளாக இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்கிறீர். இதைக்கேட்டதும் எங்கள் மனம் எப்படி உள்ளது என்பதை அறிவீரா? இந்தப்புவனங்களையே அப்படிப் பொசுக்கி தவம் செய்ய வேண்டும் என்றல்லவா தோன்றுகிறது” என்று கோபக்கனல்விசப் பேசினார்.

நாரதருக்கே மிக அச்சமாய்ப் போய்விட்டது. தலையின்மேல் கைகூப்பி “நாரணி! திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டருளிய எம்பெருமான் தேவ தேவர் காரண ஞானவடிவே! பொருத்தருள வேண்டும்.

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குகின்றேன். சித்து அசித்துவாக விளங்கும் ஸ்ரீமத் நாராயண மூர்த்தியின் திருவுள்ளத்தை அறிவாரும் உளரோ? எங்கும் நிறைந்து ஒவ்வொரு பொருளிலும் உள்ளும் புறமுமாய் இருந்து காத்து ரக்ஷிக்கின்ற கர்த்தர் உல்லவோ நெடுமால்? யார் அறிவார் அவர் பெருமையை? எம்பெருமான் திருமேனி பரத்துவம், வியூகம், விபவம். அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்று ஐந்துவகை பேசப்பெறுமே. இவைகளில் அர்ச்சாவதாரம் என வழங்கப்படும் நிலையில் அடியார்களின் வேண்டுகோளின்படி அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப திருமேனி கொண்டு அருளும் வைகுண்டபதியின் அருள் தங்களுக்குத் தெரியாதோ? தாமரை வாழ் தேவி பிரபஞ்சத்தைக் காக்க மூன்று வடிவிராய் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் காரணமாகப் பிரம்மா, விஷ்ணு மகேஸ்வரனாக இருந்து காக்கின்றார். அந்த வடிவத்தையே தேவர்மக்கள் ஈராக உள்ள அனைவரும் வணங்குகின்றார்கள். அதன்படியே அருள்பாலிக்கின்றார் பரம்பொருள். ஆகவே தேவி! சாந்தம் அடைய வேண்டும். அலகிலா விளையாட்டுக்களில் ஒன்றாகவும் இருக்கலாம். தாங்கள் சிந்திக்க வேண்டும்” என்று தெரிவித்து பார்வதியை நோக்கி,

“பராசக்தி! அடியேன் குழந்தை, தங்கள் சமூகத்தில் எனக்குப்பட்டதைச்சொன்னேன். தாயே! என் உள்ளத்தை ஓபாது வாட்டிக் கொண்டிருக்கிற துயரம் ஒன்று உண்டு. ஆற்றல் அனைத்தும் படைத்துள்ள நீ எனக்கு அன்மையாய் அமைந்திருக்கிறாய். உன்னுடைய பராமரிப்புக்கு நிகரானது வேறுஒன்றும்

இல்லை. அத்தடன் நான் பூரண விழிப்புடையவனாக இருந்துவருகிறேன். எத்தனையோமுறை உம்மை, உமது அருளை அடையத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அந்த அவா எப்படியோ மறந்தும் விடுகிறது. இப்போது காரணம் யாது என்பது விளங்குகிறது. இவையாவும் உம்முடைய ஜாலவித்தை. உம்முடைய அருளால் அன்றி எதுவுமே நடைபெறுது. உன் அருளால் உன்னை வழுத்தவும் ஈசன் அருள் பெறவும் ஆவேன். புகழ்ச்சியும், இகழ்ச்சியும், பெருமையும், சிறுமையும், இனிமையும், கயமையும் ஆகிய எல்லாம் உன்னிடத்திலிருந்துதானே உதித்து வருகின்றன. இவ்வுலகு அனைத்தும் உனது திருவிளையாடல் அல்லவோ! பேரின்பமே உருஎடுத்த பெருந்தகையே பின்பு இவ்வுலகங்களில் சிறிது குழப்பத்திற்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறாய். எல்லாம் உன் செயல். எல்லாம் உனதருள் எனச் சொல்வதல்லாது வேறொன்றும் நான் அறியேன், மஹேஸ்வரி. நான் இங்கு வந்ததிலிருந்து ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேன் மவுனமாகவே இருக்கிறீர்கள். சக்தியின்றி சிவம் இல்லை. சிவம் இன்றி சக்தி இல்லை. இதை யான் அறிவேன். இது பிரளய காலம் அல்ல என்பதும் தெரிகிறது. ஏதோ, சின்மயத்தின் அருள் விளையாட்டு பரிபூரணநிலைக்கு வந்துள்ள சித்தர்களுக்கு இரங்குவதே ஒரு ஆனந்தம். பக்தர்களை ஒரு நொடிப்பொழுதில், எந்த நிலையில் வேண்டுமென்றாலும், உயர்த்தி வைக்கும் பாங்குடையவர். அவருடைய லீலாவிபூதி உலகம் க்ஷேமமடையவே அத்தனை விளையாட்டும். ஆகவே தங்கள் திருவுளம் யாதோ” என்று நாரதர் அடிபணிந்து வேண்டிக்கொள்கிறார்.

இதுகாறும் ஏதும் பேசாமல் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சக்திதேவி “அப்பா நாரதரே! இத்தனை நேரமும் நீ சொல்லிக் கொண்டிருந்த விஷயம் புரிந்தேன். உலகத்திலே எந்த உயிராயினும் பரம்பொருளை நாடி உபாசித்து வேண்டிக்கொள்பவைகளுக்கு மோட்சத்தைக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சகுண பிரம்மமாக இருந்து அவர்களுக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டியுள்ளது. அதுவே அவர்களுக்கு பரமதிருப்தி அளிக்கும். அதே போன்று அத்திரிமுனிவர் நம்மை வேண்டி பலகாலம் தவம் மேற்கொண்டு பிரம்ம சொரூபங்களான மும்மூர்த்திகளுமே தமக்கு மக்களாக வந்தடைய வேண்டும் எனச் சங்கல்பம் கொண்டார். முத்தியடைந்த ஜீவாத்மன் ஒருவருக்கு அனந்தசக்தியும் அனந்தஞானமும் உண்டாகிறது. அப்படி முக்த புருஷனுக்கு அமைந்துள்ள பத்தினி தனது பத்தாவின் இணக்கத்துக்குக் குந்தகமின்றி அனுஷ்டானத்தில் ஏதும் தவறின்றி, ஒழுுகிறவர்களுக்கு, பதிபக்தியில் சிறந்தவர்களுக்கு சர்வேஸ்வரனுடைய அருள் சாக்ஷாத் காரம் யாவுமே உண்டாகிறது. சகல ஆற்றல்களும் வந்துவிடுகிறது. அண்டங்களை ஆளும் திறன் தவிர பெருநிலைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள விஷயங்கள் ஏதோ ஈஸ்வர சங்கல்பப்படி நடைபெறுகிறது. ஆகவே நாம் இனி என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை யோசிப்போம். நாம் எந்த நிலையில் முடிவெடுத்தாலும் சங்கல்பத்திற்குப் பொருத்தமாகவேதான் முடியும். ஆதலால் இது விஷயத்தில் சகலலோக சஞ்சாரியான நாரதரே! நீயே அதற்கு ஒரு யோசனை சொல்வாயாக” என சக்திதேவி கேட்டுக்கொண்டார்.

நாரகர்! “மகேஸ்வரி! ஈஸ்வரி சங்கல்பம்
 எப்படி யிருந்திடினும் உலக நலத்தைக் கருதியே
 திருவிளையாடல்கள் அமைவது வழக்கம். இதில் என்ன
 சிறப்பு என்றால் அநுகுயாதேவியின் கற்பின் மகிமை
 தான், இவ்விளையாட்டுக்குக் காரணமாய் அமைந்
 துள்ளது. அநுகுயா பதி சொல் தவறாதவர், கடவாத
 வர். அப்படி ஒரு மகாபதிவிரதா சிரோன்மணியின்
 மனம் புண்படாமல் காக்கப்பட வேண்டும். அருள்
 பாலிக்கவும் வேண்டும். இதிலிருந்து கற்பிலக்கணங்
 களை உலகில் உள்ள மாந்தர்களுக்கும் கண்டு நவ்வழியில்
 நடந்தேகவும் வேண்டும். இத்தகைய காரணங்களுக்கு
 வேண்டியே இவ்விளையாட்டு நடைபெற்றிருக்கலாம்.

“ஒரு பக்தனுடைய அன்புப்பாதையே அலாதி
 யானது. அதை அருள்பாலிப்பவருடைய எண்ணமோ
 யாரும் அறியமுடியாது. இருப்பினும் தாங்களும்
 இவைகளுக்கு இயல்பாக கிரியா சக்தியாக நடத்தி
 வைப்பவர்கள். இதை என் வாயால் சொல்லும்படி
 யோசனை கேட்கிறீர்கள். இப்போதே பூலோகத்துக்கு
 சென்று சாட்சாத் எம்பெருமான் சித்தங்களுக்கு
 ஏற்ப பங்குகொண்டு அத்திரிமுனிவருக்கும் அநுகுயா
 தேவியாருக்கும் அருள்பாலிப்பீர்கள்” என்று சொல்லி
 வணங்கினார்.

தேவியர் மூவரும் நாரதரைப் பார்த்து
 “நாரதரே! நீர் சொல்லும் விஷயங்கள் புரிந்தோம்.
 அதன்படியே அருள்பாலிப்போம்” என்று சொல்லி
 நாரதருக்கு விடைகொடுத்தார்கள்.

தேவியர்கள் மூவரும் சிவலோகத்திலிருந்து
 பூலோகத்துக்கு வந்தார்கள். குருமலைச் சாரலில்
 அத்திரிமுனவர் ஆசிரமத்துக்கு அருகே வந்து சேர்ந்
 தார்கள். தங்கள் திருமேனியோடு இல்லாமல்
 சாதாரண பெண்களைப்போல, ஆசிரமவாசிகளைப்
 போல உரு எடுத்துக்கொண்டார்கள். முனிபுங்கவர்
 ஆசிரமத்துக்கு சற்று தூரத்தில் இருந்து கவனிச்சிறுநீர்
 கள். அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கிறார்கள்.
 முனவர் அங்கு ஆசிரமத்தில் இல்லை. அநுகுயாதேவி
 மாத்திரம் குழந்தைகளைச் சீராட்டி, பால்புகட்டி,
 தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டி மிக குதூகலத்துடன்
 பாடல் சொல்லி கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறார்.
 பேசாமல் இருந்த குழந்தைகளில் ஒன்று அழ ஆரம்பி
 சிக்கிறது. சத்தம்போட ஆரம்பிக்கிறது. ஒன்று
 வீறிட்டு அழுதவுடன் இன்னொன்று கதறுகிறது.
 இன்னொன்று தொட்டிலில் துள்ளி எழ யத்தனிக்கிறது.
 இப்படி ஒன்று மாற்றி ஒன்று கதறவும் ஒன்றை
 மடியில் எடுத்து வைத்தால் இன்னொன்று கூச்சலிடவும்
 அதை எடுத்தால் இன்னொன்று அலரவும் செய்கிறது.
 மூன்று குழந்தைகளையும் ஏககாலத்தில் சமாதானப்
 படுத்த இயலாமல் தவிக்கிறார். நாழிக்கு நாழி கூச்சல்
 அதிகம் ஆகவே அநுகுயா பரதவிக் கிறார். அழகையே
 வந்துவிடும்போல் இருக்கிறது. மனம் பரதவிக்கிறது.
 குழந்தைகள் மூன்றும் ஏககாலத்தில் அழுது கதறும்
 போது ஒரு தாய் எப்படித்தான் சீராட முடியும்?
 அந்த அம்மையார் படும்பாட்டைச் சொல்லமுடியாது
 திடீரென்று குழந்தைகள் ஏன் இப்படி கத்துகின்றன?

“முனிவர் வரும் நேரம் குழந்தைகள் அழுவதைக் கண்டால் என்ன நினைப்பாரோ. குழந்தைகளைச் சீராட்டத் தெரியாமல் இருப்பதாக நினைப்பாரோ. நான் என்ன செய்வேன் கடவுளே. நாதா நீங்கள் தான் என் மனக்குறையை நிவர்த்திக்க வேண்டும் சுவாமி” என தியானம் செய்து கொண்டு தவிக்கிறார். பார்வதி, லட்சுமி, சரஸ்வதி இந்த மூவரும் இந்த வினோதத்தைக் காண்கிறார்கள். மனம் கசிகின்றார்கள். மனம் வாதனைப்படுகிறது. அங்கங்கள் பதறுகின்றன. பெண்களுக்கே உண்டான வாஞ்சை உடனே ஓடிப் போய் எடுத்துக் கொள்ள பதற்றத்துடன் பார்க்கிறார்கள். ஆளுக்கொரு குழந்தையை எடுத்து அழுகையை நிறுத்தலாமா? என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள். திடீர் என்று நாம் பிரவேசித்தால் நாம்தான் இந்த வேஷத்துடன் குழந்தையை ஏதோ பார்த்து இப்படி மிரட்டி யிருக்கிறோம் என ரிஷி பத்தினி நினைத்து கோபங் கொண்டு சபிப்பாளோ, நமது நாதர்களே இங்கு குழந்தைகளாக இருக்கும்போது நாம் திடீர்ப் பிரவேசத்தால் மேறு வினைக்கு ஆளாக வேண்டி வருமோ? என ஐயுற்று தூரத்தில் இருந்தபடியே யோசனை செய்கிறார்கள்.

அத்திரிமுனிவரும் குளித்து பூஜைகள் முடித்து ஆசிரமத்துக்கு வருகிறார். தூரத்தில் வரும் போதே குழந்தைகளின் அழுகுரல் காதில்படுகிறது. மீண்டும் விரைவாக வருகிறார். குடிலுக்குள் நுழைகிறார். குழந்தைகள் அழுகுரல் கேட்டு தானும் குழந்தைகளை எடுத்து அணைத்துக்கொள்கிறார் ஒன்றை மாற்றி

ஒன்றை எடுத்து மடியில் போட்டுக்கொள்கிறார். இப்படியே முனிவரும், முனிபத்தினியும் கண்ணில் நீராகப்பெருக குழந்தை உள்ளத்தை சமாதானப் படுத்த முடியாமல் ஏது நினைவுந் தோன்றாமல் தடுமாறுகிறார்கள்.

முனிவர் சொல்லுகிறார் : "ஆதிபராபரமே! நான் வணங்கும் தெய்வமே! என் உடல் ஆவி உள்ள மட்டும் உன் ஞாபகமே தவிர வேறொன்றை நாடினேன். என்னையே உனக்கு உரிமை ஆக்கிவிட்டபடியால் உம்மிடமிருந்து வேறு எதையும் நாடவில்லையே. என்னை வாழ்விக்க வந்து ஆட்கொண்டவர், உங்கள் திருமேனி அழகுரலைக் கேட்க என் மனம் தாள வில்லையே நாரண, வைகுந்தா, முகுந்தா, ஷீராப்தி-நாதா, ஆலமுண்டவாயா அரங்கனை எரித்ததூயா என் அன்புக்கு வந்திரங்கி ஆட்கொண்ட அண்ணலே. உங்கள் அழகுரலால் நான் பாதாளத்தித்தள்ளப்படுகிறேனே, ரக்ஷிக்கவேண்டும் பிரபு. இனியும் தாங்க முடியாது தேவா. குணரசிதராக இருந்து பக்தர் களுக்கு நன்மைசெய்பவரும் படைப்பின் துவக்கத்தில் பக்தாநுக்கிரகத்திற்காக மாயையுடன் கூடிய ரூபம் உடையவரும் சகல ஜீவ சரீரங்களிலும் அந்தர்யாமி யாக இருப்பவரும் பக்த ரக்ஷணைக்காக விஷ்ணுரூபம் உடையவரும் ஹிரண்யகர்ப ரூபமுடையவரும் பிரம்ம விஷ்ணுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் சர்வவியாப கரும் வியாபிக்கடபநம் பொருளாக உள்ளவரும் தானே சர்வமயமானவரும் பரமாத்ம ஸ்வரூபியுமான குணரசிதா! அடியேனை வருத்தப்படுத்தாதீர்." என்று துதித்தார். முனிபுங்கவர் இவ்விதம் அழுது தொழும் போது அநுகூயா மனம் துயருற கண்ணில் நீர்

ஆறுகப்பெருகிலுட குழந்தைகளை மார்பில் தாங்கிக் கொள்கிறார். முனிவர் பூஜிப்பது போல பூஜிக்கிறார். அப்படி சிறிது நேரத்தில் அமுறை நின்று விட்டது. மூன்று குழந்தைகளும் கபடச் சிரிப்பு சிரிக்கின்றன. முனிபுங்கவர் முகத்திலும் களை ஏற்படுகிறது. மனம் சாந்தமடைகிறது. குதூகலம் அடைகிறார்கள். இது சமயம் மூன்று தேவிகளும் ஆசிரமத்தின் முன்பு வந்து நிற்கிறார்கள். முனிவர் பார்க்கிறார் ஆ சிர ம த் து ப் பெண்களைப்போல் தோற்றமுள்ளவர்கள். நேற்று மூன்று முனிவர்களைப்போல் வந்து குழந்தைகளாக இருக்கிறார்கள். இன்று மூன்று ரிஷி பத்தினிகளைப் போல் வந்திருக்கிறார்கள். என்ன காரணமோ? என்ன நடக்குமோ? என்று எண்ணுகிறார். உடனே பெண்களை “தாயே! வாருங்கள், அமருங்கள், எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என உபசரிக்கிறார். “என்ன காரியமாக இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள், உங்களைக் கண்டால் மாறுவேடங் கொண்டவர்களோல் தெரிகிறது. முகத்தில் பயம் கலந்த விசனக்குறியாகத் தெரிகிறது. உங்களுக்கு என்ன தேவனும்? சொல்லுங்கள். அடியேன் குடிசையில் அமருங்கள்” என்று கூறி உபசரிக்கிறார்.

“ஐயா, முனிசிரேஸ்டரே! நாங்கள் தேவலோக வாசிகள். நாங்கள் ஒரு காரியமாகத்தான் உங்களிடம் வந்தோம். நாங்கள் கோரிவந்த பொருளைக் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னால் விபரங்களைத் தெரிவிக்கிறோம்” என்று தெரிவித்தார்கள்.

“தாய்மார்களே! நான் ஒரு முனிவர். உலகத்தில் ஏது குறையும் ஏற்படாவண்ணம் எப்போதும் பரம்பொருளையே தியானித்திருப்பவன். என்னிடமுள்ள எப்பொருளையும் யார்வேண்டினாலும் அதைத்

தடையில்லாமல் கொடுக்கக்கூடியவன். நீங்கள் சஞ்சலப் படாமல் என்னிடமுள்ள பொருள்களிலும் என்னால் முடியும் காரியம் இருந்தால் அதனைத் தெரிவியுங்கள். ஏன் தயங்குகிறீர்கள்?" எனக் கேட்கிறார்.

பார்வதி சொல்லுகிறார் : “முனிபுங்கவரே ! உங்களுடைய பக்திக்கனலால் நியமநேஷ்டையால் மும்மூர்த்திகளையும் வெல்லும் ஆற்றல் கொண்ட வராக விளங்கியிருக்கிறீர்கள். இங்கு குழந்தைகளாக இருப்பவர்கள் எங்கள் கணவர்கள். இவர்களின்றி நாங்கள் தனித்திருக்கிறோம். முத்தொழிலும் செயலற்று நிற்கிறது. தேவலோகம் களையின்றி இருக்கிறது. நீங்களும் உங்கள் பத்தினி அனுகூபாதேவியின் கருணையும்தான் இப்போது வேண்டுவது. இங்கு வந்து குழந்தைகளாகியுள்ள எங்கள் கணவர்களை எங்களிடம் குழந்தை உரு நீக்கி எங்கள் நாதர்களை அனுப்பிவைக்க வேண்டுகிறோம். நான் தான் பார்வதி, என் வலது பக்கத்தில் நிற்பவர் லட்சுமி, இடது பக்கத்தில் நிற்பவர் சரஸ்வதி” என்று வந்த காரியத்தை முனிவரிடம் சொல்லிக்கொண்டார்

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் முனிவரும் அவருடைய பத்தினி அனுகூபாதேவியும் தாங்கள் ஏதோ அடசாரம் செய்து விட்டதுபோன்று உணர்ச்சிவயப்பட்டு இருவரும் வந்துள்ள தேவியர்கள் பாதங்களில் விழுந்து “மஹேஸ்வரி, பூரணி, காரணி, அங்கயற்கண்ணி, அகிலாண்ட ஈஸ்வரி, தடாபரி, குலிகெளரி, கார்த்தியாயனி, மலைச்சி, நிலைச்சி, கலைபதி, அறுமறைச்சி, இலக்குமி, சலைவாணி, சரஸ்வதி” எனப் பலவிதமாக பாதகமலத்தில் வணங்கி அவர்களைக்

சூடிலுக்குள் அழைத்து : இருக்குப்படி செய்து, "ஆதி சொருபியே! பரமாத்துவருபியே! எங்களை ஆட்கொள்ளும் ரக்ஷகிளே! எங்களை கடைத்தேற்றிய தற்கும் மான் மழு சதுர்புஜ காளகண்ட திருநீந்திர தாரனும் சங்கு சக்கர கதாகட்க கோதண்டதாரனாகிய திருமாலும் திசைமுகனும் இங்கு என் குடிலில் குழந்தைகளாக வளர்ந்து இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் ஏதேனும் அபசாரம் செய்திருந்தாலும் பொருத்தருளல் வேண்டும்" என பணிவுடன் குழந்தைகள் இருக்கையை நோக்கி பாதங்களில் வீழ்ந்து தெண்டனிட்டு "இப்போது தங்கள் சுயரூபத்துடன் தங்கள் தேவியருடன் காட்சி தந்து, எங்களைக் கடைத்தேற்ற வேண்டும்" என பூஜித்தார்கள்.

அப்போது குழந்தைகளாகியிருந்த பிரம்மனும், திருமாலும், சிவனும் தங்கள் கூட வடிவுடனும் தங்கள் பத்தினியராகிய சரஸ்வதி, லட்சுமி, பார்வதி தேவியருடன் காட்சி தந்து, தங்கள் தேவ கணங்கள் கின்னரர், கிம்புருடர், வித்யாதரர், தும்புரு, நாரதர், நந்தியெய்ப்பெருமான், கருடாழ்வார் சகிதம் தேவந்திர லோகத்தார்கள், சூரிய, சந்திர, நட்சத்திர தேவர்கள் கண்டு ஆனந்திக்க காட்சி தந்து அத்திரி முனீவரையும், அனுகுயா தேவியையும் ஆசீர்வதித்து "நாங்கள் உங்கள் மனத்துக்கு இசைந்து வந்து உங்களது அபிலாசையை ஏற்றுக்கொண்டு குழந்தை வடிவாகினோம். உங்கள் மனோபீஸ்டத்தை நிறைவேற்றினோம். இந்த இடமும், நீங்களும் என்றும் மங்களமாக இருந்து எங்களை அடைவீர்களாக" என்று சொல்லி, "அருளுடமை, அன்புடமை, ஒழுக்கமுடமை, வலியுடமை முதலியவற்றை மகிழ்ந்து

நாங்களே இங்கு வந்து உங்களது கோரிக்கைகளுக்கு அருள் கூர்ந்தோம். இனி உங்களது மனநிறைவின் போது எங்களில் கலந்து கொள்வீர்களாக!” என்று அருள்பாலித்து பரலோகத்தை அடைந்தார்கள்.

அதுசமயம் தேவ லோகத்திலிருந்து பூ மாரி பொழிந்தது. வந்திருந்த அகஸ்தியர், ஆங்கீரசர், இரணியமுனி, உரோமமுனி, ஏரண்டமுனி, கலைக் கோட்டுமுனி, காசிபமுனி, கௌதமமுனி, சந்தகூன் முனி, சச்சிதானந்தமுனி, சனகமுனி, சனற்குமார முனி, பரத்துவாசமுனி, பராசரமுனி, பற்பமுனி, பிருகுமுனி, பினாகிமுனி, புலத்தியமுனி, மார்க்கண்டேய முனி, வசிஸ்டமுனி, வான்மீகமுனி, விசுவா வித்திர முனி, வியாக்கிரமாமுனி, வியாசமுனி, இன்னும் பல முனிவர்களும், முனிவர் பத்தினிகளும் இந்தக்காட்சியில் கலந்து அத்திரி முனிவரையும், அனுசுயாதேவியையும், போற்றி ஆசீர்வதித்து “தங்களால் அல்லவா நாங்களும் ஆதி பரம்பொருளாகிய சிவ விஷ்ணு பிரம்ம சொரூபங்களைப் பார்க்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றோம். தங்களுடைய பேரும், பெருமையும், கற்பின் மகிமையும் இந்த உலகம் உள்ளளவும் என்றும் நிலைத்திருக்கும்படியும், தங்கள் பத்தினியின் கற்பின் மகிமைதான். இவைபாவற்றிற்குமே காரணமாக இருப்பதால், தாங்கள் அமர்ந்த இடமும், திருமூர்த்திகள் அவதரித்த இடமும் ஆகிய இந்த ஸ்தலத்தில் பக்தியுடன் வந்து, பாலாற்றில் குளித்து, மும்மூர்த்திகளை வணங்கும் மாந்தர்களுக்கு அவர்கள் இஷ்ட காமிய கடாட்சம் பெறுவார்கள்

என்றும் குறிப்பாக பக்தியுடன் வணங்கும் பெண்கள் தங்கள் சபல குணம் தெளிந்து பரிசுத்த வாழ்வினராய், மாசற்ற மனத்தினராய், பதிபக்தி தானே அடைந்து கற்பில் வழுவாத பத்தினிகளாய், வேண்டிய பொருளும் இஷ்டதனமும் நீண்டஆயுளும் பெற்று விளங்க வேண்டுகிறோம் என வாழ்த்தி அருளி விடைபெற்று தமது இடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

இந்தவிதமாக சூதகமாமுனிவர், சவுனகாதிமுனிவர்களுக்கு அத்திரி முனிவரும் அவருடைய பத்தினி அநுகுயா தேவியின் பக்தியையும், கற்பின் மகத்துவத்தையும் சாங்கோபாங்கமாக விளக்கி, திருமூர்த்திமலை ஸ்தலத்தில் அமைந்த மும்மூர்த்திகள் குழந்தைகளாகிய இடத்தை வணங்கினால் இறைவன் திருவருள் பெற்று, சகல பாவ விமோசனமுமாகும், சகல நன்மையும் அடைவர், பெண்கள் கற்புடமை பெற்று விளங்குவார்கள். இத்தகைய கேசுத்திரத்தின் மகிமையை இதுவரை அன்புடன் கேட்டு ரசித்த சவுனகாதியர்களுக்கும் என் நல் ஆசிகளை வழங்குகிறேன் என ஆசி கூறி முனிவர்களிடம் விடைபெற்று தன் இருப்பிடத்துக்கு சென்றார் சூதகமாமுனிவர்.

குருமலையின் சிறப்பு

முன் ஒரு காலத்தில் சிவபெருமானுக்கும், 'இமயவான் மகளாகிய, பார்வத வர்த்தினிக்கும் திருமணம் செய்துகொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது. சிவபெருமான் கல்யாண கோலத்தில் தனது பரிவாரங்களுடன்

தேவர்கள், தேவ கணங்கள், ரிஷிகள், இருடிகள், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தவித்யதரர், சுரர், அசுரர், யாவரும் புடைகுழ இமயகிரிக்குச் சென்றார்கள்.

பர்வத வர்த்தினியை மணவிழாவில் மாங்கல்ய தாரணம் செய்யும் நேரத்தில் இமயம் சிவபெருமானின் பரிவார கூட்டங்களைத் தாங்க மாட்டாமல் அந்த மலையே அமிழ்ந்து போகும் குறிகள் காணப்பட்டது. ஆட்டம் கண்டது. மூவர்களும், தேவர்களும் யாவருமே அச்சம் கொண்டார்கள். மணக்கோலத்தில் இருந்த சிவபெருமான். அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் அச்சத்தைப் போக்க, புன்சிரிப்புடன் அங்கு வந்திருந்த முனிவர் கூட்டத்தில் குருமுனிவரான, அகஸ்தியரைக் கூப்பிட்டு “அகஸ்தியரே, இந்த கூட்டத்தை தாளாமல் பூமி சரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைச்சமன் செய்ய, ஒரு நொடியில் தென்கோடியிலுள்ள பொதிகை மலை சென்று, நீர் அவ்விடம் இருப்பின், பூமிச் சரிவு சரியாகும்” என்று சொல்ல அக்கணமே, குருமுனிவர் பொதிகை வந்து, பூமி ஸ்திரமாக நின்றியங்க உதவினார். இது புராண வரலாறு.

அப்படி அவர் வந்து தங்கிய இடம் பொதிகை மலை. ஆனமலைச்சாரல் அவருக்குப் பிடித்தமான இடம் குருமலையாகும். இந்தக் குருமலையின் தோற்றமே ஒரே சிகரத்தினை உடையதாக வெள்ளியங்கிரிக்குச் சமமாக விளங்கி, பல நீருற்றினையும், பள்ளத்தாக்கினையும் தன்னகத்தே கொண்டு அருவிகள் ஒருங்கிணைந்து பாலாறு ஆக உருவெடுத்து அதன்கரைகளை வளமுள்ளதாகச் செய்து பெரிய சோலை

களாகவும், வனங்களாகவும் அமைந்து யோகிகள், ரிஷிகள், தபோதனர்கள் அங்கு அமைதியாகப் பரம்பொருளை வேண்டி நின்று வீடுபேறு அடையத்தக்க தீரங்களை உடைத்தாயிருக்கிறது அந்த இடமாகிய இந்த திருமூர்த்திமலை என வழங்கும் இடத்தில் அத்திரிமுனிவரும் அவருடைய பத்தினி அநுகுயாதேவியும் தங்கள் ஆசிரமம் அமைத்து மும்மூர்த்திகளையும் வேண்டி தவம் இருந்து அவர்களை அடைந்து முத்தி பெற்ற இடமாக விளங்கி வருகிறது. இவ்வாறு பெருமை உள்ள மும்மூர்த்திகளையும் வணங்கி அநுகுயாதேவியார் வணங்கிய பஞ்சலிங்கேஸ்வரரையும் பக்தகேடிகள் புண்ணிய நதியாகிய பாலாற்றில் ஸ்நானம் செய்து நியமநிஷ்டையுடன் வணங்கி வருவார்களானால், தங்கள் பூர்வஜனமாதிரிபாவங்களும் இச்சென்மத்தில் அறிந்தும் அறியாமல் செய்த குற்றங்களும் நீங்கி, இஷ்டார்த்தசித்தி நற்பயன்களையும் அடைந்து, நீங்காத பேரின்பத்தைத் தரும் முத்திப்பேறு அடைவார்கள்.

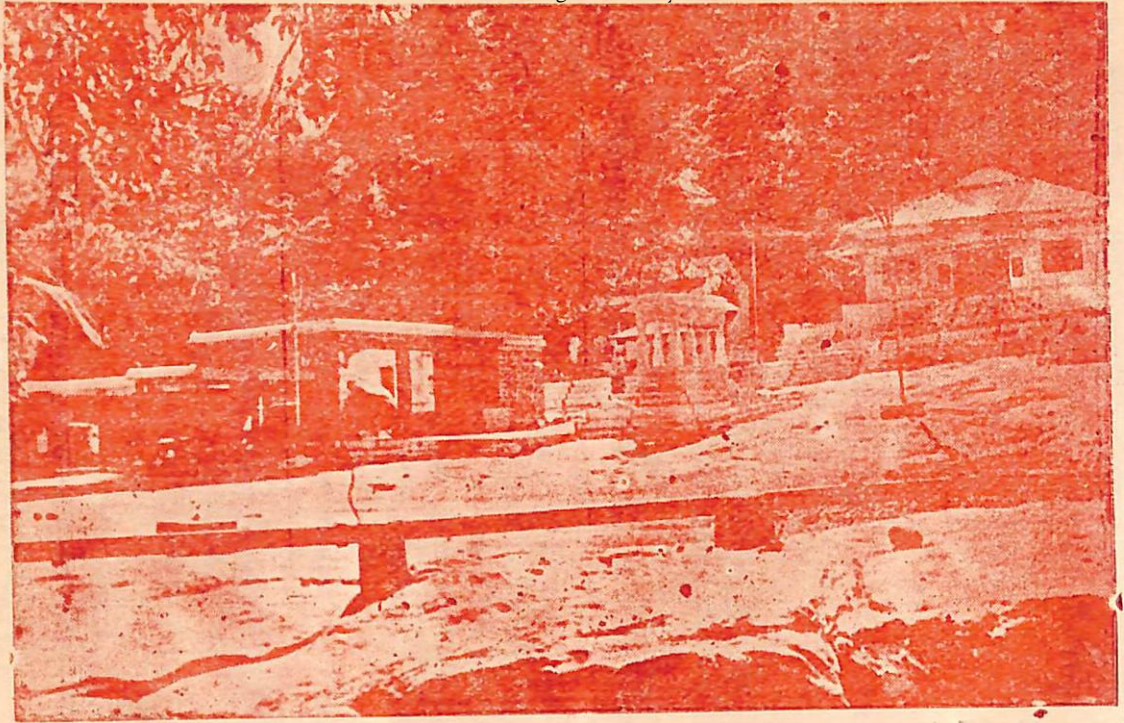
மூலம் சீவமகா புராணம்

அநுகுயை வழிபட்ட அத்திரீஸ்வரர் மகிமை.

தென் திசையில் காமதம் என்ற வனம் உண்டு. அங்கு பிரம்மபுத்திரரான அத்திரிமுனிவர் தன் பத்தினி அநுகுயையுடன் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது நூறு ஆண்டுகாலம் மழையே பெய்யவில்லை. இதனால் யாவரும் பெருந்துன்பம் அடைந்தார்கள். இவற்றைக்கண்ட பதிவிரதை அநுகுயை இந்தத் துயரைச் சகிக்கமாட்டாமல், தன்

பஞ்சலிங்கம் நிர்விழ்ச்சி

திருமூர்த்தி ஆண்டவர், விநாயகர், முருகன் கோவில்.

கணவர் யோகத்தில் அமர்ந்திருக்கும்போது அவரது சீடர்கள் முதலானோர் பசிப்பிணி ஆற்றாது. பல இடங்களுக்குச் சென்றதால் தான் மட்டும் தனித்து அவருக்குப் பணிவடை செய்துகொண்டு பார்த்திவ லிங்கம் ஒன்றைச் செய்து பூஜா உபகரணங்கள் கிட்டாததால் மானசீகமாக உபசரித்து பூஜித்து தன் கணவன் முன்இருத்தி இருவருக்கும் தண்டம்செய்தும் பிரதட்சிணம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவரது பூஜையைக்கண்ட தைத்தியர், தானவர் முதலியவர்கள் அழகியான அனுகூலையைப் பார்த்து மயங்கி மோகம் கொண்டு அவர்கள் ஆசையோடு நெருங்க முயன்றார்கள். ஆனால் அவளது சிவ பூஜையின் சிறப்பினாலும், பதிவிரதை மகிமையினாலும், நெருப்புமய மாய் வெப்பம் வீசுவதாலும், அவளை நெருங்க முடியாமல் தூரத்தே போனார்கள்.

அத்திரி முனிவர் செய்த தவத்தைக் காட்டிலும் அனுகூலையை செய்த தவம் மிகவும் கடுமையானதாக இருந்தது. அனுகூலையை தவம் செய்து முடித்த வரையில் அவ்விருவர் நீங்கலாக வேறொருவரும் அங்கில்லை. இவ்வாறு சிறிது காலம் கழிந்தது. அத்திரி முனிவர் தியான யோகத்தில் மனவயப்பட்டு ஒன்றும் உணராதவராக இருந்தார். பதிவிரதையான அனுகூலையும், தன் கணவரையும், சிவலிங்கப்பெருமானையும் அன்றிப் பிரிதொன்றையும் அறியாமல் பெரும் நிஷ்டையிலிருந்தார். அத்திரி முனிவர் தவத்திற்கும் அனுகூலையின் சிவ பூஜைக்கும் சகல தேவர்களும், முனிவர்களும், கங்கை முதலிய தேவதேவர்களும் மகிழ்ந்து அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக அங்கு திரண்டு

வந்து அவர்களது அற்புத சமாதி யோகநிலையைக் கண்டு “இவர்கள் செய்யும் தவமும், பூஜையுமே சிறந்தன, இதைப்போல் யாரும் செய்ததில்லை. இவர்கள் மகா புண்ணியசாலிகள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்கள்.

ஒரு காலத்தில் அத்திரி முனிவர் தன் நிஷ்டை நீங்கி அனுசூயையைப் பார்த்து, விரைவில் தண்ணீர் கொண்டு வருக என்றார். உடனே அனுசூயை கமண்டலத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய், எங்கெங்கோ தண்ணீருக்காக அலைந்தாள். எங்கும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் யோசித்தாள். அப்போது கங்காதேவி அவள் முன்னாள் தோன்றி, அனுசூயை உனக்கு வேண்டியதைக்கேள், கொடுக்கிறேன் என்று சொல்ல அனுசூயை அவளைப் பார்த்து நீ யார்? எங்கிருந்து இங்கு வந்தாய்? என்று கேட்க, அதற்கு கங்கை, “நான் உனது பதிவிரதா தர்மத்தையும், நீ உன் கணவரையும், சிவலிங்கத்தையும் பூஜித்து வந்த உறுதிப்பாட்டையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நான்தான் கங்கை. உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமோ அதைக்கேள்” என்றாள். அதற்கு அனுசூயை கங்கையை பணிந்து, தாயே! எனக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்றாள். உன் கையால் சிறு குழி ஒன்றைத் தோண்டு வாயாயின் அங்கே நான் ஜலம் கொடுப்பேன் என்று கூற. அனுசூயை அவ்வாறே தோண்ட ஜலம் தோன்றியது. அனுசூயை பெரும் வியப்போடு தண்ணீர் முகந்துகொண்டு கங்காதேவியைப் பார்த்து “உனக்கு என்மீது தயை இருக்குமானால் என் கணவர் தவம் செய்து முடியும் வரையில் இங்கேயே இருக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கு கங்கை,

“நீ உன் கணவருக்குச் செய்த பணி விடையால் அடைந்த பயனில், ஒருமாத பயனை எனக்குக் கொடுப்பாயானால் நான் அப்படியே இருக்கிறேன்” என்றாள்.

அனுசூயை, “அப்படியே தந்தேன்” என்று தத்தம் செய்து, தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு தன் கணவரிடம் கொடுத்து, அவர் முன்பு நின்றாள். அத்திரி முனிவர் தாகந்தீர்ந்து மகிழ்ந்து, “பெண்ணே! நான் எப்போதும் பானம் செய்யும் ஜலமல்லவே இது, சிறப்பாக இருக்கிறதே” என்று கூறி நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தார். எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் உலர்ந்த மரமும், நெருப்புக் காற்றும் இருப்பதைக் கண்டு “மழையில்லையா” என்று தன் மனைவியைக் கேட்டார். “ஆம். மழையில்லை” என்றாள் அனுசூயை. மழையில்லை என்றால், இப்பொழுது எங்கிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வந்தாய்? என்று முனிவர் கேட்டார்.

தண்ணீர் வந்த விதத்தைச் சொன்னால், தற்புகழ்ச்சியாகும். சொல்லாவிட்டால் குற்றம் வரும் என்பதால் அனுசூயை சிறிது நேரம் யோசித்தாள். “சுவாமி! தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்த பயனாலும், சிவபூஜை செய்த பலத்தாலும், கங்காதேவியே இங்கு வந்திருக்கிறாள். அந்த ஜலத்தையே உங்களுக்குத் கொண்டுவந்து கொடுத்தேன்” என்றாள். அதைக் கேட்டதும் அத்திரி முனிவர், “நீ சொல்வது உண்மையா? உண்மை என்று நான் நம்ப முடியவில்லை. யோகியருக்கும், தேவர்களுக்கும், அசாத்தியமான காரியம். உனக்கு எப்படிக்கைகூடும்? கங்கையை நான் என் கண்ணால் கண்டால் ஒழிய நம்பமாட்டேன். கங்கையைக் கண்டால் நான் நம்புவேன்” என்றார்.

“நாதா! தாங்கள் என்னுடன் வந்தால் காண்பிக்கிறேன்” என்று கங்கை தோன்றிய இடத்துக்கு அவரை அழைத்துக்கொண்டு அனுசூயை போனாள். அங்கே குழியிலிருந்து நீர் பெருகி வருவதைக் கண்டு அத்திரி முனிவர் மிகவும் மகிழ்ந்து, “நீ தன்யை. என் தவமும் எளிதாயிற்று. கங்கா நதியில் ஸ்நானம் செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்ததே. இது பிறருக்குக் கிடைக்குமா?” என்று அந்த கங்கை நீரில் நீராடி, ஆசமனம் செய்து பலமுறை கங்கையைத் துதித்தார். அப்போது கங்கை அவர்களைப் பார்த்து, “அனுசூயா தேவி! நான் இனி விடைபெறுகிறேன், என்று சொல்ல, அனுசூயை கங்கையைப் பார்த்து, “கங்காதேவி! நீ எனக்கு பிரத்தியட்சமாகிப் பரிபூரண அன்புடைய வளாக இருப்பது உண்மையானால், நீ ஏற்கெனவே அங்கீகரித்தது போல், இங்கேயே இருக்கவேண்டும்” என்று வேண்டினாள். அத்திரி முனிவரும் பலவாறு கங்கையைத் துதித்து தயை வைக்கவேண்டும் என்று இறைஞ்சினார். பிறகு கங்கை, அனுசூயையை நோக்கி, “நீ, முதலில் உன் கணவரையும், சிவலிங்கத்தையும் பூஜித்ததால் உண்டான பயனில் ஒருமாத பயனைக் கொடுத்து உன் கணவரின் தவம் முடியும் வரையில் இங்கேயே இருக்க வேண்டும் என்றாய். இப்போது எப்போதும் இங்கே இருக்கவேண்டும் என்பாயாகில், அந்தப்பயனில் ஒருவருடப் பயனைக் கொடுத்தால் நான் அவ்வாறே இருப்பேன். தானம், ஸ்நானம், யாகம், பதிசேவை முதலியவற்றால் அடையும் பயனை விட பதிவிரதையைக் கண்டால் அதிக பயன் கிடைக்கும். ஆகையால் உன்னைத் தரிசித்துக்கொண்டே இங்கு இருந்தால், எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான்.

உலகத்துக்குக்கெல்லாம் நன்மை உண்டாக வேண்டும் என்று நீ நினைத்தால், நான் கேட்ட அந்தப் பயனை நீ கொடுப்பாயாக' என்றாள். அனுகூலையும் ஓராண்டுப் பயனை கங்கைக்கு வழங்கினாள். அனுகூலையுடன் புண்ணிய பயனை கங்கைக்குக் கொடுத்து விட்டாள். அப்போது சிவபெருமான், அனுகூலையுடனிட்ட பார்த்திவலிங்கத்திலிருந்து பிரத்தியட்சமாகி, உன்பதிவிரதா தர்மத்துக்கும், உன் பூஜைக்கும் மகிழ்ந்தேன். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். ஐந்து திருமுகங்களுடன் தோன்றிய சிவபெருமானை, அத்திரி முனிவரும், அனுகூலா தேவியும் வணங்கி, வழிபட்டு, தேவாரும், ஜகந்மாதாவாகிய கங்காதேவியும் ஆகிய இருவருக்கும் எங்கள் மீது தயை இருக்குமானால் எப்போதும் இங்கேயே எழுந்தருளியிருந்து உலகத்துக்கு நன்மை செய்து அருள்புரிய வேண்டும் என்று வேண்டினார்கள்.

சிவபெருமானும், கங்கையும் அவ்வாறே அங்கீகரித்தனர். சிவபெருமான் அத்திரீஸ்வரர் என்ற பெயரால் சகலருக்கும் நன்மை செய்ய அங்கேயே கோவில் கொண்டார். கங்கையும் தன் சகோதரியாகிய பார்வதி தேவியுடன் அங்கே இருக்கிறார். அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை பூஜிக்கின்றவர்கள் ஞானச்செல்வங்களையும், கல்விச் செல்வங்களையும், பொருள் செல்வங்களையும் அடைந்து, புகழுடன் ஐயன் திருவடி நிழலைப்பற்ற ஏதுவுண்டாகும் என்று சவுனகாதி முனிவர்களும் இன்னும் பல தேவர்களும், ரிஷிகளும், முனிவர்களும் வந்து தொழுது நற்கதியை அடைந்த இடமாகும் இது.

திருமூர்த்திமலை அருள்மிகு அமணலிங்கேஸ்வரசுவாமி
ஆலயமும் அதன் சுற்றுப்புற அமைப்புகள்
அங்கு நடக்கும் ஆராதனை விசேஷங்கள்
வழிநடைக் குறிப்புகள் முதலியன.

கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் உடுமலைப்பேட்டை
தாலுகா, தனி கிராமத்தைச் சார்ந்து தெற்கே மலை
அடிவாரத்தில் கோவில் இருக்கிறது.

உடுமலையிலிருந்து தெற்கே தனி வழியாக
திருமூர்த்திமலைக்கு பஸ் போக்குவரத்து இருக்கிறது.

உடுமலையிலிருந்து சுமார் 21 கிலோ மீ. தூரம்.

தனியிலிருந்து சுமார் 9 கிலோ மீ. தூரம்.

தனியிலிருந்து கோவிலுக்குப் போகும் வழியில்
திருமூர்த்தி அணை இருக்கிறது.

திருமூர்த்தி அணைக்கு தண்ணீர், குருமலை திரு
மூர்த்திமலையிலிருந்து வரும் பாலாறும், பரம்பிக்குளம்
நீர் மலையின் சரிவிலேயே காண்டுர் வாய்க்கால் வழி
யாகவும், சில இடங்களில் மலையைக் குடைந்து
சுரங்கம் வழியாகவும், தண்ணீர் நிரப்பப்படுகிறது.
அணையின் தண்ணீர் சுமார் 2½ லட்சம் ஏக்கருக்கு
பாய்ச்சல் ஆதாரமாக இருக்கிறது அணைநீரும் அதன்
பாய்ச்சல் வசதியும் அரசின் முயற்சியால் செய்யப்
பட்டவை. தவிர மீன் பண்ணை, சர்க்கார் குடியிருப்பு
காலனி, ஆரம்ப ஆசிரியர் பயிற்சிகூடம், மலைவாழ்
மக்களுக்கு கல்வி, உணவுக்கூடங்கள், யாத்ரீகர்கள்
வசதியாகத் தங்குவதற்கு காண்டுர் வாய்க்கால் முடிவு
பெறும் இடத்தில் சுற்றுலா மாளிகையும் அரசாங்கம்
செய்திருக்கிறது. பாதை முடியும் இடத்திலேயே
ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்று வழங்கும் மண்டபம்
அமைந்துள்ளது அதற்கு கீழ்பக்கம் கிழபுரம் ஜோதி
சம்பமும் அடிபாகத்தில் மண்டபமும் உள்ளன.

ஷே கம்பம் பல சித்திர வேலைப்பாட்டுடன் சுமார்பத்து மீட்டர் உயரம் இருக்கிறது. அதன்கீழ் உள்ள மண்டபத்தின் கால்களாக பல விஷ்ணு, சிவமூர்த்திகளின் சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. இதுபோன்ற சிற்ப நுணுக்கம் எந்தக்கோவில்களிலும் அமைக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது,

கிழபுறம் சிறிய குன்றில் யானையின் சிற்பம் உள்ளது, அதைத் தேவேந்திரன் என்னும் தேவபூபதி ஐராவதம் என்னும் யானைமீது வந்து மும்மூர்த்தி களையும் வணங்கி வந்துகொண்டிருப்பதாக ஐதீகம். அதற்கு வடபுறம் யானை கெஜம் என்று சொல்லப்படும் பெரிய மடு ஒன்று உள்ளது, அதில் உள்ள நீர் எப்போதும் கறுப்பாகவும், ஆழம் காண முடியாதவாறும் உள்ளது. ஜோதி கம்பத்துக்கு தென்புறம் எட்டுக்கால்களையும், பல படிகளையும் கொண்ட சிறிய மண்டபம் ஒன்று உள்ளது, அது இளப்பாறி மண்டபம் என்று கூறப்படுகிறது. அதற்குத் தென்புறம் ஆற்றின் அருகில் ஒரு பெரிய குன்று சுமார் 25 மீட்டர் உயரமும், சுற்றளவு 90 மீட்டர் பரிமாணமும் கொண்டதாக உள்ளது. மும்மூர்த்திகளும் குன்றாக விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பது ஐதீகம்.

ஷே கோவிலுக்கு முன்புறம் கிழக்கு பார்த்து வியைகர் ஆலயம் உள்ளது, இது புராதனமானது. சுப்பிரமணியர் ஆலயத்துக்குப் பின்புறம் மேடையில் நவக்கிரக கோவில் உள்ளது, அதனால் மக்கள் பீடை, பிணி, கிரகசாந்தி செய்வதற்கு மிக அனுகூலமாக அமைந்துள்ளது. சுவாமி குன்றுக்கு மேல்புறம் சப்தகன்னியர்கள் சிலை அமைந்திருக்கிறது. கோவிலுக்கு வரும் பெண்கள் அனைவரும் தரிசனம் முடிந்தபின் கன்னியர்க்கே உரித்தாகிய மஞ்சள், குங்குமம், புஷ்ப அலங்காரம் கன்னியர் சிலைகளுக்கு சாற்றி வணங்குவார்கள், இது இல்லறப் பெண்கள் வழிபடும் மரபு. சுவாமி குன்றின் கிழபுறம் குன்றை ஒட்டியேபர்லாறு நதி ஓடுகிறது. கோவில் குன்றிலிருந்து பாதைவழி

யாகச்சென்றால் பஞ்சலிங்கம் என்னும் சுவாமியும், அதன் மேலிருந்து தவழ்ந்துவரும் நதியின் போக்கையும், அப்படி வந்து நீர்வீழ்ச்சியாக அமைந்துள்ள இடத்தையும் சேரலாம். அந்த நீர்வீழ்ச்சியில் குளிப்பதனால், மக்களுக்கு அறியாமல் ஏற்படும் பாபங்கள் அனைத்தும் அகலும் என்பது பெரியோர் வாக்கு. குருமலை நீண்ட நெடிய வரைகளால் அமைந்துள்ள பெரியமலை, சுமார் 6000 அடி உயரம் உள்ளது. அதன் அடிவாரம் மிகவும் அடர்ந்த வனப்பிரதேசம். திருமூர்த்திமலையில் ஞாயிறுதோறும் பூஜை. ஒவ்வொரு அமாவாசைக்கும் விசேஷ பூஜை. ஆடி அமாவாசை, புரட்டாசி அமாவாசை, தை அமாவாசை மகா சிவன் ராத்திரி இந்தநாட்கள் மிகவும் முக்கியம் வாய்ந்ததாக கருதுவதால் பல ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் இங்கு திரளாக வந்து சேருவார்கள் சிவன் ராத்திரி அன்று இரவு முழுவதும் பக்தர்கள் கண் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்றிருப்பதால், அன்று முக்கிய உபன்யாசம் செய்யும் பக்தர்கள், பக்தியான சங்கீதகச்சேரிகள் கதாகாலட்சேபங்கள் முதலியன செய்பவர்களை வரவழைத்து ஆண்டுதோறும் விசேஷங்களை நடத்தி வருகிறார்கள்.

நிர்வாகம்: அறநிலைய போர்டிலிருந்து நிர்வாகியாக ஒருவரை நியமித்திருக்கிறார்கள் அவருக்குக் கீழ் ஊழியரும் இருக்கிறார்கள் அர்ச்சகர்கள் : புராதனகாலத்திலிருந்து ஊழிய மான்யமாக பூமிகளைத் தாங்களே அனுபவித்துக்கொண்டு ஊழியம் செய்து வருகிறார்கள்.

தற்போதுள்ள அறங்காவலர்கள்

திரு. G. வெங்கடாசலக் கவுண்டர், குழுத் தலைவர், தனி.

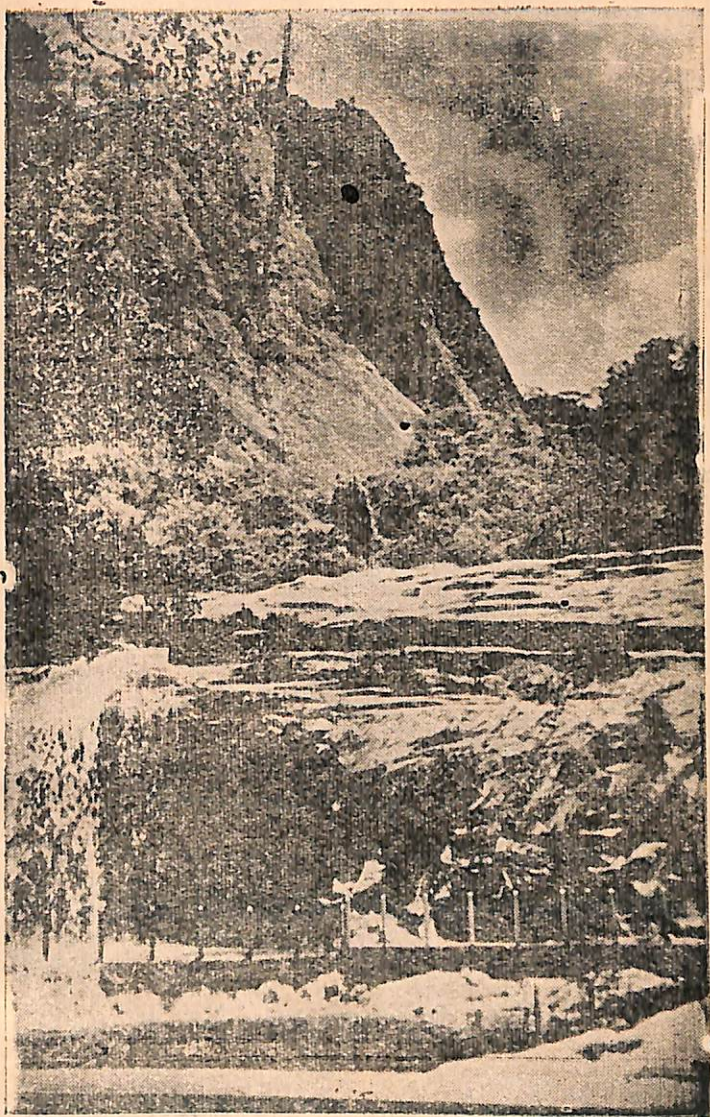
திரு. D. S. குமரவேலுக் கவுண்டர், தனி.

திரு. M. சின்னச்சாமிக் கவுண்டர், தனி.

திரு. P. லட்சுமணசாமி நாயுடு, ஜல்லிபட்டி.

திரு. A. இராமசாமி, அம்மாபட்டி.

திரு. G. மாரிமுத்து
செயல் அலுவலர்.

திருமூர்த்தி மலை — நீர்வீழ்ச்சி

திருமுர்த்தி அணை